

ΝΕΥΡ Ο ΔΥΣΣΕΙΑ

«και σάμπως όνειρο η ψυχή»

Σύνθεση κειμένου-σκηνοθεσία: Μάνια Παπαδημητρίου

Βοηθός σκηνοθέτη: Εύα Οικονόμου-Βαμβακά

Αμαλία Νίνου-Καράμπελα

Μουσική: Κώστας Βόμβολος

Σκηνικά- κουστούμια: Ολυμπία Σιδερίδου

Αθηνά Πουρέα

Κινησιολογία: Αμάλια Μπένετ

Φωτισμοί: Κωστής Καπελώνης

Παίζουν (αλφαβητικά) : Τάσος Αντωνίου

Φρόσω Ζαγοραίου

Θεμιστοκλής Καρποδίνης

Μαρία Κόμη - Παπαγιαννάκη

Ανδρέας Μαυραγάνης

Μάνια Παπαδημητρίου

Σαμψών Φύτρος

ΕΝΑΡΞΗ

- Στην αρχή υπήρχε απλότητα. Νερό, διοξείδιο του άνθρακα, μεθάνιο και αμμωνία. Με την επίδραση του ήλιου και των αστραπών δημιουργήθηκαν οι πρώτες οργανικές ενώσεις, οι δομικοί λίθοι της ζωής...Αυτές συμπυκνώνονταν τοπικά και αποθέτονταν στις ακτές ή σε μικρές αιωρούμενες σταγόνες πάνω από την αρχέγονη σούπα, που συνιστούσε τις θάλασσες πριν από 3 με 4 δισεκατομμύρια χρόνια.

Εκεί μέσα κάποτε, εντελώς τυχαία, σχηματίζεται ένα πολύ σημαντικό μόριο. Το όνομά του είναι αυτοαντιγραφέας...

- Τι κάνεις εκεί;

- *(Γιατί είχε την εκπληκτική ιδιότητα να κατασκευάζει αντίγραφα του εαυτού του.)* Διαβάζω για την οδύσσεια

- Και τι σχέση έχει αυτό με την Οδύσσεια;

- Μ' αυτό είναι η Οδύσσεια. Ένας αυτοαντιγραφέας καλούπι, οδηγός. Όπως τα σωματίδια ενώνονται σε άτομα για να σχηματίσουν τους οργανισμούς έτσι και οι οργανισμοί καμιά φορά συμπεριφέρονται σα σωματίδια και τρυπώνουν μες τα όνειρα και κάνουν ποιητικούς σχηματισμούς και έτσι αλλά διαβάζεις και άλλα νομίζεις πως ακούς.

- Στην αρχή υπήρχε απλότητα. Νερό, διοξείδιο του άνθρακα, μεθάνιο και αμμωνία. Με την επίδραση του ήλιου και των αστραπών δημιουργήθηκαν οι πρώτες οργανικές ενώσεις, οι δομικοί λίθοι της ζωής...Αυτές συμπυκνώνονταν τοπικά και αποθέτονταν στις ακτές ή σε μικρές αιωρούμενες σταγόνες που συνιστούσε τις θάλασσες πριν από 3 με 4 δισεκατομμύρια χρόνια.

Εκεί μέσα κάποτε, εντελώς τυχαία, σχηματίζεται ένα πολύ σημαντικό

μόριο. Το όνομά του είναι αυτοαντιγραφέας, γιατί είχε την εκπληκτική ιδιότητα να κατασκευάζει αντίγραφα του εαυτού του. Ένας αυτοαντιγραφέας καλούπι, οδηγός. Ένα μεγάλο μόριο αποτελούμενο από μια πολύπλοκη αλυσίδα άλλων μορίων διαφορετικών ειδών, όπου το καθένα προσκολλάται στο όμοιό του ή το αντίθετό του, σαν τους μαγνήτες που παίζουν τα παιδιά.

Μόλις εμφανίζεται ο αυτοαντιγραφέας πολυάριθμα αντίγραφα του εξαπλώνονται ταχύτατα στις θάλασσες. Σε κάθε αντιγραφή μπορούν να γίνουν λάθη. Όλοι οι αντιγραφείς, όσο προσεκτικοί κι αν είναι κάνουν λίγα λάθη. Μερικοί, μάλιστα, μπαίνουν στον πειρασμό να κάνουν και κάποιες μικρές διορθώσεις...

Αν όλοι αντέγραφαν από το ίδιο πρωτότυπο κείμενο δε θα διαστρεφόταν το νόημα σε σημαντικό βαθμό. Αν όμως τα αντίγραφα γίνονται από άλλα αντίγραφα, που κι αυτά έγιναν από άλλα, τότε τα λάθη θα άρχιζαν να συσσωρεύονται και να γίνονται σοβαρά.

Καθώς, λοιπόν, πληθαίνουν οι λαθεμένες αντιγραφές η αρχέγονη σούπα γεμίζει αντίγραφα που δεν είναι όλα όμοια αλλά ποικιλίες αντιγράφων που είναι όλοι απόγονοι του ίδιου προγόνου...Μερικές ποικιλίες είναι πολυπληθέστερες από άλλες, μερικές είναι δομικά σταθερότερες από τις υπόλοιπες. Έτσι αρχίζει ο ανταγωνισμός...

(συγχορδία φωνητική) Ααααααααααα

- Χαμός, χαμός αν δεν βάλω μια τάξη δεν μπορώ να σκεφτώ δε μπορώ....
- Δεν ξέρω τι να γράψω. Να γράψω για ένα γάμο για μια κηδεία δε ξέρω...
- Μας έβαλε να γράψουμε για τα παιδικά μας χρόνια. Τι σχέση έχει

αυτό τώρα με την Οδύσσεια;

- Δεν ξέρω

- Το βρήκα..

- Για πες

- Σου γράφω άλλο ένα γράμμα κι ελπίζω να ναι το τελευταίο. (γέλια)

Τώρα θα στο πω ή θα γελάς;

- Πες πες

- Θέλω να πάψεις πια να μ'ενοχλείς ...(γέλια)... Αϊ στο διάολο. Σ'

ακούω, έλα πες.

- Είναι πολύς καιρός που έχω πάψει να σου μιλάω. Σου έχω δώσει

ραντεβού στο γνωστό μέρος της σκέψης. Εκεί μπορούμε να

βρεθούμε μόνοι μας. Εκεί δεν υπάρχουν μυστικά γιατί δεν μας

ακούει κανείς. Μόνοι εσύ και γω. Πολλά σιωπηλά χρόνια

1 2 3

- Έλα γράψε αυτό που μού λεγες προχθές, εσύ τα καταφέρνεις σ'αυτά.

- Τι να γράψω;

- Αυτό που μού λεγες...η μνήμη...

- Α

-Η μνήμη είναι η αποθήκευση των γνώσεων και των εμπειριών που

αποκτούν οι έμβιοι οργανισμοί με τη μάθηση και η διατήρηση αυτών

μέσα στον χρόνο...Τι έφαγα χτες;... Ντολμαδάκια... Είσαι πολύ

μαλάκας.

-Ίσως η λειτουργία της μνήμης ως γενική, ολική εγκεφαλική

λειτουργία, ίσως να αποκαλύπτει, σε ένα άλλο επίπεδο, με άλλα

υλικά, ασφαλώς πιο σύνθετα, με άλλες λειτουργίες, προφανώς

ολικές, αυτό που ονόμασα και έκρινα ως κύριο και ιδίως εγκεφαλικό

έργο, την παροντοποίηση.

-Καλά, πολύ μαλάκας.

-Αυτό.

(ήχος , περπάτημα)

- Σ' έχω δει πολλές φορές να κάθεσαι στα βράχια δίπλα στη θάλασσα.

- Καλό

-Δεν κοιτάζεις για πολύ το νερό. Το βλέμμα σου το μονοπωλούσαν δυο ζευγάρια ίχνη κατά μήκος της παραλίας.

-Ωραίο

-Πήγαινες και έβαζες τα πόδια σου πάνω στα χνάρια, όμως το άλλο ζευγάρι έμενε κενό.

-Ναι

-Έχω δει πολλά κοριτσάκια στην ηλικία σου να φοράνε τις γόβες των μανάδων τους, αλλά να φοράνε χνάρια; Ποτέ.

(ήχος-ρυθμός)

-Γεια !

-Σε είδα ένα μεσημέρι στο περιβολάκι σου.

-Ποιανής είσαι; Σε ρώτησα.

-Με γέννησε η θεία μου η Στέλλα γιατί η μαμά μου είχε δουλειά.

-Τι κάνεις εκεί;

-Θέλω να αλλάξω τα χέρια μου για να μοιάζουν με του παππού μου. Είπες. Τα γέμιζες κάλλους με μιν αζίνα. Δεν τα είχες ποτέ τεντωμένα. Τα ακουμπούσες στα μάγουλά σου για να τα νοιώσεις ζεστά κ σκληρά. Γήινα. Κάποιος πολλά χρόνια μετά θα σου πει ότι είναι γήινα μεν αλλά γυναικεία.

- Να! Είμαι δυνατή εγώ! Μοιάζω του παππού μου.

- Τι θέλεις να γίνεις όταν μεγαλώσεις;

- Α! Θέλω να γίνω πολλά. Αεροσυνοδός, αρχαιολόγος, αλλά μάλλον

θα γίνω τραγουδίστρια. Ο παππούς τραγουδάει πολύ ωραία. Ειδικά όταν έχει πιεί. Ακούγεται από μακριά να τραγουδάει «θα πουλήσω το ρολόι και θα πάρω κομπολόι»

- Βρε **(στάση)** μη περπατάς ξυπόλητη. Θα στραβώσουν τα δάχτυλα σου.

(τρέξιμο)

- Δε με νοιάζει. Δε μ' αρέσουν τα παπούτσια. Μπορώ να περπατάω παντού ξυπόλητη. Ακόμα και στο χωράφι.

-Ούτε μπλούζες σου αρέσει να φοράς;

-Μα τ' αγόρια δεν φοράνε μπλούζες

-Κρυώνεις;

-Όλο βλακείες μου λες

-Άκου να σου πω μια ιστορία.....

(τρέξιμο)

-Από παιδί πήγαινα στην εκκλησία και βοηθούσα τον παπά.

Ένα πρωί πήγαμε να κάνουμε μια εκταφή, θα ήταν η πρώτη μου φορά ενώ ταφές είχα κάνει πολλές.

Αυτό που θυμάμαι έντονα στις ταφές ήταν ένα άσπρο μαντήλι που βάζανε στο πρόσωπο του νεκρού για να ρίξουν λάδι και χώμα.

Φτάσαμε, ήταν ο θείος ο αδερφός του παππού μου είχε πεθάνει νέος εγώ δεν τον θυμόμουν.

Ανοίξαμε τον τάφο και όλα τα οστά ήτανε σκόρπια, τα πήραμε για να τα πλύνουμε.

Και ξαφνικά εκεί στο κρανίο

ένα κομμάτι ύφασμα σφηνωμένο στο μάτι.

Δεν είχε λιώσει. Τι ήταν; Μαντήλι; **(περπάτημα)**

- Θυμάμαι. Ένα ρούχο σου, μεσημέρι, στην κουζίνα σου, ο ήλιος καίει, και τα πόδια σου, με τυφλώνει, τα φιλάω, γελάς, σε σφίγγω;

Θυμάμαι; Θυμάμαι. Μεσημέρι, καλοκαίρι, βράδιασε, έφυγες, θυμάμαι, για πάντα... και το ρούχο σου, σπασμένο πιάτο στον τάφο σου, το λιβάνι, μαύρα ρούχα, το καντήλι, το πιάτο στον τάφο σου, σπασμένο, κι η φωνή σου; Στον ύπνο μου. Η μορφή σου; Δε θυμάμαι.

(τρέξιμο)

- Περνάς τον αντίχειρά σου απ' το χερούλι της κούπας αλλιώς πως να το κρατήσεις; Τα ποτήρια δε σε βολεύουν, μπορείς μόνο να τα συγκρατείς με τις δυο παλάμες. Τα δάχτυλα αιωρούνται άνευρα. Θέλεις να βγεις στον έξω κόσμο σπάνια. Σε κοιτούν με περιέργεια. Από το Σάββατο κοιμάσαι.. κι έφτασε Δευτέρα.. Άντε, πότε θα ξυπνήσεις

(τρέξιμο)

- Ακούς; την ακούς αυτή τη φωνή; Δική της είναι. Έτσι φώναζε τα τελευταία χρόνια πριν φύγει. Γύριζε στις γειτονιές και ούρλιαζε τις αδικίες που τις είχαν κάνει. Η φωνή της τρυπούσε τους τοίχους των σπιτιών. Αλίμονο αν σε έπιανε το στόμα της. Πολλοί τότε είπαν πως η αρρώστια που της παίδευε το κορμί είχε αρχίσει να της δηλητηριάζει και το μυαλό. Όμως δεν ήταν έτσι πάντοτε. Τη θυμάμαι από τότε που άρχισα να βλέπω τα πράγματα γύρω μου. Μου έλεγε πως όταν μεγαλώσω και ανοίξω σπιτικό ήθελε να έρθει να φροντίζει εμένα και τους δικούς μου. Δεν ήθελε τίποτα ως αντάλλαγμα. Μόνο να τη φροντίσω στα γηρατειά της. Και της έλεγα πως έτσι θα γίνει. Όμως δεν πρόλαβα. Γέρασε πρόωρα...Όχι δεν είναι αυτό...Εγώ ξέχασα να μεγαλώσω.

(παύση - αποχώρηση)

- Τι έγινε;
- Έχει πρόβλημα
- Τι πρόβλημα έχει;

- Έχει πρόβλημα δικό του προσωπικό.. δεν είναι με σας
- Τι συμβαίνει;
- Να με την ξαδέρφη του την Ελπίδα... θυμάστε που ήταν έγκυος ...
γέννησε η κοπέλα και έπεσε σε κόμμα μόλις...
- Το παιδί;
- Το παιδί είναι καλά
- Σε κόμμα;
- Η κοπέλα... έπεσε σε κόμμα .. ναι... οι γιατροί της άνοιξαν το
βλέφαρο και είδαν κόκκινο μέσα στο μάτι... και υποπτεύθηκαν ότι
είχε εγκεφαλικό αιμάτωμα.. και κάνανε μαγνητική και το είδανε...
και έτσι αποφάσισαν να την βάλουν σε καταστολή
- Για πόσο;
- Για όσο χρειαστεί
- Θα ζήσει;;;

(παύση - ήχος)

ΠΡΩΤΗ ΕΙΚΟΝΑ

-Μέρες τραβούσε δεκαεφτά στης θάλασσας τα πλάτια
 Στις δεκαοχτώ φανήκανε της χώρας των Φαιάκων
 Τα βαθυοίσκιωτα βουνά στο πιο κοντά του μέρος
 Και σαν θολούρα φαίνονταν στο θάμπος του πελάγου.

- *Μην ανησυχείτε, Όλα θα πάνε καλά.*

- *Φοβάμαι λίγο.*

- *Όλα είναι φυσιολογικά. Σε λίγο θα κοιμηθείτε. Μετρήστε αργά.*

-*1, 2, 3,4,5...*

-Γυρνώντας τότε ο Σαλευτής της γης απ' τους Αιθίοπους
 αλάργα ακόμα, απ' τα βουνά τον είδε των Σολύμων
 που αρμένιζε στη θάλασσα και ξάναψε ο θυμός του,
 κι έτσι μονάχος του έλεγε κουνώντας το κεφάλι:

- «Αχ, οι θεοί την άλλαξαν τη γνώμη τους στο τέλος
 για το Δυσσέα όταν εγώ στους Αιθίοπους ήμουν.

Να, στων Φαιάκων σίμωσε τη χώρα, όπου γραφτό του
 είναι να τα ξεφύγει εκεί του χάρου τα πλεμάτια.

Όμως, το τάζω, συμφορές να τον χορτάσω ακόμα.»

-*Το να ζω μου φαίνεται σαν ένα μεταφυσικό λάθος της ύλης.*

*Σαν μια απροσεξία της αδράνειας. Δεν ξέρω ποιος είμαι ή τι είναι αυτό
 που είμαι. Αυτό που θέλω είναι να κοιμηθώ.*

-Έτσι είπε και τα σύγνεφα συνάζει, και στα χέρια
 την τρίαινα του αδράχνοντας, το πέλαο συνταράζει,

και όλες τις μπόρες σήκωσε κάθε λογής ανέμου
και σκέπασε στεριά μαζί και θάλασσα με νέφια.

-Απ' τα ουράνια χύθηκε σκοτάδι

-Η πίεση ανεβαίνει.

-και φυσούσαν μαζί ο Σιρόκος

-Ελέγξτε το αίμα.

- Και η Νοτιά

- Πέφτουν οι σφυγμοί.

-και ο Ζέφυρος, αέρας φουρτουνιασμένος

- Τη χάνουμε.

-κι ο Βοριάς που φέρνει παγοκαίρι,

- Άμεση διακομιδή στην εντατική

-θεριά μεγάλα κύματα στο διάβα του κυλώντας.

- Έχουμε ρήξη οργάνων.

-Γόνατα τότε κι η καρδιά κόπηκαν του Οδυσσέα

κι είπε βαριά στενάζοντας, στην άφοβη ψυχή του:

-«Αλίμονο μου ο δύστυχος! Στο τέλος τι θα γίνω;

Φοβούμαι αλάθευτα η θεά μη μου τα πρόβλεψε όλα,

που μου λεγε πως συμφορές στα πέλαγα θα πάθω,

πριν φτάσω στην πατρίδα μου. Να που αλητεύουν όλα.

- Ο Δίας

-Ο Δίας με τι σύγνεφα τον ουρανό σκεπάζει,

και τάραξε τη θάλασσα κι όλες φυσούν οι μπόρες

του κάθε ανέμου! Τώρα πια, πάει, γλιτωμό δεν έχει».

-Έτσι είπε και κατάκορφα τον χτύπησε άγριο κύμα,

(κλάμα μωρού)

με λύσσα ορμώντας φοβερή, που τράνταξε όλη η σκάφη,

και πέρα μες στα κύματα τον πέταξε τον ίδιο,

και του φυγε απ' τα χέρια του το δοιάκι που κρατούσε,
 και το κατάρτι του σπάσε στη μέση η ανεμοζάλη,
 που απ' των ανέμων πλάκωσε το πάλεμα με λύσσα,
 και έπεσε αλάργα το πανί στο κύμα κι η αντένα.

(ήχος νανουρίσματος)

-Ωρα πολλή κατάπατα τον είχε βυθισμένο,
 και μήτε μπόρεσε εύκολα να ξενερίσει απάνω,
 όπως τον χτύπησε με ορμή το φουσκωμένο κύμα .
 Γιατί τον βάραιναν πολύ τα ρούχα, που δοσμένα
 του 'χε η νεράιδα η Καλυψώ.

- Κι αργά πια βγήκε απάνω,
 φτύνοντας απ' το στόμα του πικρή χολή την άρμη,
 που απάνω στο κεφάλι του σαν βρύση κελαηδούσε.
 Μα το σκαφί δεν ξέχασε, κι ας έβγαινε η ψυχή του,
 μον' χύθηκε στα κύματα και πιάστηκε από πάνω,
 και μες στη μέση κάθισε το χάρο να ξεφύγει,
 ενώ το κύμα εδώ κι εκεί το πέταε στην ορμή του...
 Πως χινοπωρινός βοριάς σαρώνει μες στον κάμπο
 τ' αγκάθια κι όλα γίνονται κουβάρι ένα με τ' άλλο,
 έτσι έδερναν οι άνεμοι στη θάλασσα τη σκάφη.
 Πότε την έπαιρνε ο Βοριάς απ' το Νοτιά σπρωγμένη,
 πότε κυνήγι ο Ζέφυρος την πέταε στο Σιρόκο.

*-Κρυβόμουν.. προσπαθούσα να βγω απ' τις πτυχές μιας κουρτίνας και
 δεν έβρισκα την έξοδο, δεν έβρισκα το φως. Ήταν σκοτάδι και δεν
 μπορούσα τον διακόπτη.. ξαφνικά ένας δυνατός πόνος εδώ ψηλά στο*

μέτωπο.

-Τον είδε η κρουσταλλόποδη Ινώ, του Κάδμου η κόρη,
η Λευκοθέα, που θνητή πριν ήταν και μιλούσε
και τώρα δόξα απ' τους θεούς μέσα στα πέλαγα είχε,
και του Οδυσσέα πόνεσε τα πάθια που τραβούσε.

Και σαν την πάπια, πεταχτή βγήκε απ' τα κύματα όξω
και στο καλόδετο σκαφί κάθισε απάνω κι είπε

-«Γιατί, καημένε, θύμωσε μαζί σου ο κοσμοσείστης
έτσι βαριά και με πικρά φαρμάκια σε ποτίζει;

Μα κι αν λυσσάξει απ' το θυμό δεν θα σου φάει το μάτι.

Μον' έτσι κάμε γλήγορα -θαρρώ πως κόβει ο νους σου.

Βγάλε τα ρούχα που φορείς κι αμόλα στους ανέμους

να παραδέρνει το σκαφί και πάντα κολυμπώντας

προσπάθησε πως θα βρεθείς στη χώρα των Φαιάκων,

όπου γραφτό είναι να σωθείς. Πάρε κι αυτό ν' απλώσεις

κατάσαρκα στα στήθια σου τ' αθάνατο μαντίλι.

-Να!

-Να το!

-Το είδα.

-Το βλέπετε;

-Στο κρανίο... ένα κομμάτι ύφασμα σφηνωμένο στο μάτι...

- Σ' αυτή την περιοχή έχουμε ένα αιμάτωμα...

- Τι είναι;

- Αν απορροφηθεί θα συνέλθει.

- Μαντήλι;

-Πάρε κι αυτό ν' απλώσεις

κατάσαρκα στα στήθια σου τ' αθάνατο μαντίλι.

Δεν έχεις φόβο να πνιγείς μήτε κακό να πάθεις.

Κι όταν αγγίξεις στη στεριά τα χέρια σου, το λύνεις
και πίσω μες στα κύματα το ρίχνεις τ' αφρισμένα,
αλάργα απ' την ακρογιαλιά και στρέψε αλλού να βλέπεις».

Είπε και του δωσε η θεά τ' αθάνατο μαντίλι
και βούτηξε στη θάλασσα την αφοκυματούσα,
όμοια με πάπια, κι άξαφνα τη σκέπασε το κύμα.

*-25^η μέρα : οι γιατροί λένε ότι θα γίνει καλά... κέρασε γλυκά είπαν
στον πατέρα της θα πάρεις το κορίτσι σου στο σπίτι... οι συγγενείς
φοβούνται ότι οι γιατροί το κάνουν για τα λεφτά... ένα κρεβάτι στην
εντατική κοστίζει 1000 ευρώ τη μέρα...*

*-Ο εγκέφαλος είναι ένα σύνολο εγκεφαλικών κυττάρων που
ονομάζονται νευρώνες. Για την ολοκλήρωση και της πιο απλής
ενέργειας κινητοποιείται ένα σύνολο νευρώνων που διαδοχικά
διεγείρει ηλεκτρικά ο ένας τον άλλο. Η κάθε απλή ενέργεια είναι το
αποτέλεσμα μιας πολύπλοκης διαδικασίας όπου συμμετέχουν πολλά
νευρωνικά κέντρα ευοδώνοντας, αναστέλλοντας καταχωρώντας κτλ.
Ένας τυπικός νευρώνας σχηματίζει 1000-10000 συνάψεις και δέχεται
πληροφορίες από 1000 ακόμα νευρώνες...*

-1000 συνάψεις? 1000 ευρώ η εντατική. Δηλαδή 1 ευρώ η σύναψη...

-Τότε έτσι και ο πολύπαθος Δυσσέας συλλογιόταν
κι είπε, βαριά στενάζοντας, στην άφοβη ψυχή του:

-Τι να κάνω;

(Αλί μου, πάλε.....)

-Τι να κάνω; Να ακούσω τους γιατρούς ή να την πάω στο εξωτερικό;

-Τι σου λένε;

-Να περιμένω;

-Πόσο, δε λένε;

-Τίποτα. Κάθε μέρα έρχονται και δε λένε τίποτα.

-Δε μπορεί, γιατροί είναι. Δε μπορεί να είναι τόσο ασυνείδητοι.

-Γαμώ τη χώρα μου, γαμώ.

«Αλί μου, πάλε αθάνατος κανείς καινούργια απάτη μου πλέκει, ενόσω μου ζητά όξω να βγω απ' τη σκάφη. Μα ακόμα δε θα γελαστώ, γιατί η στεριά είναι αλάργα, όπου μου πρόβλεψε η θεά καταφυγή πως θα 'βρω.

Μον' άλλο πιο καλύτερο μου φαίνεται θα κάμω.

Όσο τα ξύλα στους αρμούς είναι ενωμένα ακόμα, θα μείνω αυτού και θα βαστώ, στα βάσανα χωμένος.

Κι όταν τη σκάφη ολότελα τα κύματα χωρίσουν, θα κολυμπήσω, πιο καλό να κάμω αφού δεν έχω».

Κι εκεί που τέτοια ανάδευε μες στις καρδιάς τα βάθη σήκωσε ο Σαλευτής της γης ένα πελώριο κύμα

- Περάστε μέσα

- Όρθιο, σκαστό, καμαρωτό, κι απάνω του έπεσε όλο.

-Περάστε μέσα, θέλει να σας μιλήσει ο γιατρός.

-Η κατάσταση είναι στάσιμη. Ο πυρετός δεν πέφτει. Αν δεν υποχωρήσει σε 48 ώρες θα πρέπει να περιμένουμε τα χειρότερα.

Κι όπως σαρώνει τ' άχυρα της θημωνιάς, σαν πιάσει σφοδρός αέρας, κι άλλα αλλού της τ' ανεμοσκορπίζει

έτσι της σκάφης τα μακριά της σκόρπισε τα ξύλα.
 Τότε ο Δυσσέας κάθισε καβάλα σ' ένα ξύλο
 σα να 'ταν άτι τρεξιμιό κι έβγαλε ευτύς τα ρούχα
 που του 'χε δώσει η Καλυψώ κι άπλωσε το μαντίλι
 στα στήθια του και πέφτοντας στη θάλασσα τα μπρούμτα
 τα χέρια κλειούσε κι άνοιγε να κολυμπά ζητώντας.

- (Προσευχές.....)

-Υπάρχει νόημα ιατρικό στην πίστη;

-Τι γίνεται στο μυαλό ενός ανθρώπου την ώρα που ανάβει ένα κερί;

-Εγώ έχω πρόβλημα. Όταν προσεύχομαι δεν μπορώ αν συγκεντρωθώ.

Δεν ξέρω τι να παρακαλέσω. Παθαίνω κρίση.

- Τον είδε τότε ο Σαλευτής της γης ο Ποσειδώνας
 κι έτσι έλεγε μονάχος του κουνώντας το κεφάλι

- «Έτσι χορτάτος βάσανα στο πέλαο τώρα τράβα
 ωσότου θεογέννητους ανθρώπους απαντήσεις.

Μα κι έτσι μ' όσα τράβηξες, παράπονο δε θα 'χεις».

- Είπε και τα καλότριά χτυπώντας άλογά του

- Μερικές φορές νιώθω σαν να βλέπω τον εαυτό μου από ψηλά.

- Σαν να είσαι έξω από τον εαυτό σου;

- πήγε τρεχάτος στις Αιγές

- Και πηγαίνω εκεί που πρέπει

- που 'χε ακουστό ναό του.

- και κάνω όλα όσα πρέπει, αλλά δεν είμαι εγώ. Είναι «κάποιος».

-Ένας κάποιος.

-Ένας κανένας.

- Τότε άλλο σκέφτηκε η θεά Παλλάδα με το νου της.

Έκοψε κάθε ανέμου ορμή κι όλοι είπε να λαγιάσουν

και το γλυκόπνευτο Βοριά ξεσήκωσε μονάχο,
 κι έσπασε εμπρός τα κύματα, ωσότου πια ο Δυσσέας
 Να πάει να βρει τους Φαίακες τους θαλασσοθρεμμένους
 Απ' το χαμό γλιτώνοντας και απ' τη βαριά του μοίρα

-Άραγε, όταν κάποιος είναι σε κώμα, τι νιώθει;

-Τίποτα.

-Τι «τίποτα»;

-Δε νιώθει τίποτα.

-Θυμάται μετά;

-Το κώμα είναι κενό.

-Κενό;

-Στο κώμα δε λειτουργεί ο εγκέφαλος. Άρα, δεν έχεις συνείδηση
 για τίποτα. Για να έχεις συνείδηση πρέπει να λειτουργεί ο
 εγκέφαλος.

-Ούτε όνειρα;

-Ούτε.

-Ούτε αίσθηση, κάτι;

-Τίποτα. Κενό. Δεν κοιμάται. Βρίσκεται κάτω από το επίπεδο της
 Γλασκόβης.

-Κάτω από ποιό; -Ποιανής;

Στα φουσκωμένα κύματα δυο μέρες και δυο νύχτες
 παράδερνε κι αντίκρισε χίλιες φορές το χάρο.
 Σαν έφεξε η ροδόχρωμη αυγή την τρίτη μέρα,

- 27^η μέρα. Οι γιατροί λένε πως αν ανοίξει τα μάτια της, θα συνέλθει.

Έπαψε τότε ο άνεμος κι ήρθε άπνευτη γαλήνη.
 Τότε είδε τη στεριά κοντά, με μια γοργή ματιά του,
 Όπως τον σήκωσε ψηλά το φουσκωμένο κύμα.
 Πώς είναι του πατέρα η γεια γλυκιά για τα παιδιά του,
 που κείτεται βαριάρρωστος και λιώνει μες στους πόνους
 χρόνια και χρόνια και πικρή τον βασανίζει μοίρα,
 μα τον γλιτώνουν οι θεοί χαρούμενα απ' το χάρο,
 έτσι τα δέντρα κι η στεριά τρισπόθητα φανήκαν
 και στο Δυσσέα, κι έπλεε γοργά στη γη να φτάσει.
 Κι όταν πια τόσο ήταν κοντά, που ακούνε όταν φωνάζεις,
 τότε άκουσε της θάλασσας τους χτύπους στ ακροβράχια.

- *Κι όταν βγαίνει κάποιος απ' το κώμα πως το καταλαβαίνεις;*
- *Από την αντίδραση στον πόνο.*
- *Στον πόνο...*
- *Σ' εκείνο το σημείο, μπορεί να ονειρεύεται;*
- *Σ' εκείνο το σημείο, ίσως.*

Βαριά βογκούσαν στη στεριά τα κύματα αφρισμένα
 χτυπώντας, κι όλα τα 'κρυβε της θάλασσας η άχνα.
 Γιατί δεν είχε απόσκεπα λιμάνια μήτε κόρφους,
 μον' ακροβράχια πρόβελναν, φαγώματα και πέτρες.
 Θα 'σπαζε εκεί τα κόκαλα και θα 'γδερνε τις σάρκες,
Αν η λιοθώρητη Αθηνά δε φώτιζε το νου του.

- *Βότσαλα πέτρες αέρας ανάμεσα σε μένα και στα ρούχα μου.. θέλω να δω το χρόνο..*
- *Ο χρόνος δεν είναι ούτε ομοιόμορφος ούτε απόλυτος. Υπάρχει ένα*

δαιδαλώδες δίκτυο χρόνων που συγκλίνουν, αποκλίνουν ή αλληλοαγνοούνται επί αιώνες. Εμείς δεν βρισκόμαστε στην πλειονότητα αυτών των χρόνων. Σε άλλους βρίσκομαι εγώ και όχι εσείς, σ' άλλους εσείς και όχι εγώ, σ' άλλους πάλι βρίσκομαστε και οι δύο. Σ' αυτόν εδώ που μου χάρισε τύχη αγαθή ήρθατε στο θέατρο, σ' έναν άλλον διασχίζοντας τον κήπο μου βρήκατε το πτώμα μου, σ' έναν άλλον λέω αυτά τα λόγια και είμαι ένα σφάλμα ένα φάντασμα.

- Γραφτό του θα 'ταν να χαθεί τότε ο πικρός Δυσσέας, αν η λιοθώρητη Αθηνά δε φώτιζε το νου του.

Σαν βγήκε απάνω στον αφρό, πιο πέρα κολυμπούσε, προς τη στεριά κοιτάζοντας αν θ' αντικρίσει κάπου ακρογιαλιά απαλόστρωτη και σφαλιστό λιμάνι.

Σε ποταμού γοργότρεχου σαν ήρθε κολυμπώντας το στόμα, ο τόπος βολικός του φάνηκε πως ήταν, αμμουδερός κι απάνεμος κι ένιωσε που κυλούσε ο ποταμός κι άρχισε ευτύς παράκληση να κάνει.

- «Σώσε με, αφέντη, όποιος εσύ κι αν είσαι, που σε βρήκα μπροστά μου πολυπόθητο, ζητώντας να ξεφύγω του Ποσειδώνα το θυμό της θάλασσας τα βάθια. Απ' τους παντοτινούς θεούς ο πολυπλανεμένος παίρνει τη χάρη που ζητά, καθώς κι εγώ που τώρα, στο ρέμα σου, στα πόδια σου προσπέφτω απ' τα δεινά μου. Ελέησέ με, αφέντη μου, προστάτη μου σε κράζω».

- Είπε, κι εκείνος έκοψε αμέσως την ορμή του.

Το κύμα κράτησε, κι εμπρός έκαμε στο Δυσσέα γαλήνη και τον γλίτωσε στου ποταμού το στόμα

κι εκεί στη γη γονάτισε και κρέμασε τα χέρια,
γιατί στο κύμα απόκαμε κι ήταν πρησμένος όλος
κι ανάβρυζε απ' το στόμα του κι απ' τα ρουθούνια η άρμη.
Δίχως πνοή, δίχως λαλιά και λιγοθυμισμένος
κείτονταν κι απ' την κούραση πονούσε το κορμί του.
Κι ως πήρε ανάσα κι η καρδιά συνέφερε στα στήθια
τότε έλυσε από πάνου του το θεϊκό μαντίλι
και στο θαλασσοφλοίσβιστο τ' απόλυσε ποτάμι,
κι αμέσως κύμα φουσκωτό το πήρε στην ορμή του,
κι η Λευκοθέα τ' άρπαξε στα τρυφερά της χέρια.
Απ' το ποτάμι αλάργεψε και πλάγιασε στα βούρλα
κι εκεί φιλούσε σκύβοντας τη γη την καρποδότρα
κι είπε, βαριά στενάζοντας, στην άφοβη καρδιά του.

-Σήκω, σήκω, ξύπνα...

- «Αλί μου, τι θα πάθω πια; Στο τέλος τι θα γίνω;
Αν την πολύπικρη νυχτιά περάσω στο ποτάμι,
ψυχρή θα με βρει παγωνιά και παγερή δροσούλα
τη λιγωμένη μου καρδιά να μου την παραλύσουν.

- Απ' το ποτάμι την αυγή φυσάει ψυχρό τ' αγιάζι.
Κι αν στην βουνοπλαγιά ανεβώ και στο ισκιερό λαγκάδι
να κοιμηθώ μες στα πυκνά χαμόκλαδα, αν μ' αφήσει
το τούρτουρο κι η κούραση κι ύπνος βαθύς με πάρει,
τρέμω μην πέσουν τα θεριά και δε μ' αφήσουν σκλίδα».

Κι εκεί που τέτοια ανάδευε, καλύτερο του βρήκε
να πάει στο δάσος, και κοντά το βρήκε στο ποτάμι,

σε μια κορφή και τρύπωσε σε δυο από κάτω δέντρα
μαζί βγαλμένα,

*-Και καθώς προχωρεί ο χρόνος της ανάμνησης, το παρελθόν
το 'να ελιά*

*-Προχωρεί και ο χρόνος που βρισκόμαστε το παρόν, για να θυμηθούμε
το παρελθόν.*

και τ' άλλο ήταν αγρέλα.

Ποτέ δεν τα 'πιανε η ορμή του νοτισμένου ανέμου,
μήτε κι ο ήλιος τα 'φρυγε με τις λαμπρές του αχτίδες,
μήτε περνούσε κι η βροχή στη ρίζα τους να φτάσει.
Τόσο πυκνά που φύτρωναν πλεγμένα ένα με τ' άλλο.
Κάτω ο Δυσσέας τρύπωσε, και με τα δυο του χέρια
στοίβιασε στρώμα απλόχωρο γιατί είχε εκεί χυμένα
σωρό τα φύλλα, που και δυο και τρεις θα φυλαγόταν
μες στου χειμώνα την καρδιά κι ας φρένιαζε φυσώντας.
Το είδε και χάρηκε ο θεϊκός πολύπαθος Δυσσέας
κι εκεί στη μέση πλάγιασε κι απάνου του με φύλλα
σκεπάστηκε. Κι όπως κανείς χώνει στη μαύρη στάχτη
δαυλί μες στ' ακροχώραφο, γειτόνους αν δεν έχει,
για να φυλάξει τη φωτιά, να μη γυρεύει απ' άλλους,
έτσι ο Δυσσέας χώθηκε στα φύλλα. Κι η Παλλάδα
ύπνο στα μάτια του 'χυνε, για να τον ξαποστάσει
απ' τη βαριά του κούραση τα βλέφαρά του κλειώνοντας.

(τραγούδι)

- Ο χωροχρόνος είναι ένα τεράστιο οικοδόμημα με σχήμα που
αλλοιώνεται από τα τεράστια αντικείμενα που βρίσκονται γύρω του

ενώ στις καμπύλες του γλιστρούν ακτίδες φωτός

- Τι κάνεις εκεί;
- Δοκιμάζω
- Τι δοκιμάζεις;
- Να δω τι ένιωθε όταν ξύπνησε..
- Ποιος ο Οδυσσέας;
- Όχι καλέ, η κοπέλα...
- Ποια κοπέλα
- Η Ελπίδα. Γι αυτήν δε μιλάμε τόση ώρα;
- Και; Τι ένιωθε;
- Τρόμαξε.
- Γιατί;
- Που είδε όλους αυτούς γύρω της.
- Ποιους;
- Τους γιατρούς, τους νοσοκόμους, τους συγγενείς.
- Και πως ένιωθε;
- Ένιωθε βαριά.
- **Συνήθως αγνοούμε τις πληροφορίες που διαβιβάζονται στον εγκέφαλο από τους μυς, τις αρθρώσεις και τα οστά...**
- Σαν να 'χε μόνο κεφάλι.
- **Αρκεί μια φλεγμονή των αισθητικών ριζών των νωτιαίων και των εγκεφαλικών νεύρων για να χάσουμε τα μάτια του σώματός μας..**
- Κάτι τρομερό μου συμβαίνει.. δεν μπορώ να νιώσω το κορμί μου νιώθω αλλόκοτα ασώματη...
- Ήθελε...
- Τι ήθελε, τι ήθελε ;;;

- Ένα τσιγάρο.

- Τσιγαράκι!

(Αυτοσχεδιασμός «αισθήσεων» -γεύση-αφή –όραση-ακοή -όσφρηση)

- Και η συνείδηση αντιλαμβάνεται ότι δεν μπορεί να κουνήσει ούτε το μικρό της δαχτυλάκι.

- Μπορείτε να της μιλήσετε. Σας ακούει.

- Βέβαια ακούω. Κουφή είμαι;

- Να δεις τώρα που θα πει ότι δεν μπορώ να μιλήσω.

- Δεν μπορεί να μιλήσει αλλά σας ακούει.

- Έλα πάμε να μιλήσουμε, να τον κουφάνουμε..

(3 αποτυχημένες προσπάθειες αισθήσεων)

- Οι αισθήσεις μοιάζουν δεμένες μ' ένα σκοινί. Σαν κάποιος να τις έχει μαγέψει, να τις έχει παγωμένες εκεί.

- Η ΚΙΡΚΗ !!!

ΔΕΥΤΕΡΗ ΕΙΚΟΝΑ

- Κι ο ήλιος σαν βασίλεψε και πήρε το σκοτάδι
πήγαν αυτοί να κοιμηθούν μες στο ισκιερό παλάτι,

κι εγώ στης Κίρκη τ' όμορφο ανέβηκα κρεβάτι
 και πρόσπεσα στα πόδια της κι εκείνη αφουγκραζόταν,
 κι έτσι δυο λόγια πεταχτά της είπα κρίζοντάς την

- Ω Κίρκη, τελεψέ το πια το τάξιμο

- «Ω Κίρκη, τελεψέ το πια το τάξιμο που μου πες
 και στην πατρίδα στείλε με. Το λαχταρά η καρδιά μου,
 κι όλοι οι συντρόφοι το ζητούν, που καίνε την καρδιά μου
 κοντά μου πάντα να θρηνούν, την ώρα εσύ που λείπεις».

- Είπα κι η λατρευτή θεά μ' απάντησε έτσι αμέσως

- «Γιε του Λαέρτη, θεϊκέ πολύτεχνε Οδυσσέα
 δεν σας κρατώ πια σπίτι μου να μένετε άθελά σας.
 Μον' άλλο πρώτα είναι γραφτό να κάνετε ταξίδι
 στον Άδη...

- Και καθώς προχωρεί ο χρόνος της ανάμνησης- το παρελθόν,
 προχωρεί και ο χρόνος στον οποίο, βρίσκεται ο αφηγητής το παρόν
 για να θυμηθεί το παρελθόν.

και στη φοβερή να πάτε Περσεφόνη..

- Έτσι, οι αισθήσεις καλούνται να θυμηθούν πως επικοινωνούσαν
 πριν απ' το ταξίδι και οι μύες και τα νεύρα και οι συνάψεις να
 ανταποκριθούν στις εντολές του εγκεφάλου που αφυπνίζεται και
 προσπαθεί να συνδεθεί ξανά μαζί τους.

- απ' τη ψυχή του αόματου προφήτη Τειρεσία
 κάποιον να πάρετε χρησμό που ναι στον τόπο ο νους του

- η Περσεφόνη του δωσε και πεθαμένου εκείνου

του νου τη χάρη, μα οι λοιποί σαν ίσκιои τριγυρίζουν»

-Ο εγκέφαλος, αυτό το θαύμα της εξέλιξης με τα 100 δις νευρικά κύτταρα και το 1 τετράκις εκατ. συνάψεις έχει αρχίσει να αποκαλύπτει τα μυστικά του.

Έτσι είπε

- Μυστικά που αιώνες τώρα δεν μπορούσε να αντικρύσει ο άνθρωπος και παράλυσε στα στήθια την καρδιά μου

-γιατί φοβόταν

Και έκλαιγα απάνω καθιστός στο στρώμα

-μήπως μέσα στον εγκέφαλο αντί να βρει,

κι η ψυχή μου

-μπορεί να χάσει την ψυχή του.

Δεν ήθελε πια τη ζωή μηδέ το φως να βλέπει.

Κι όταν πια τέλος χόρτασα να κλαίω και να κυλιέμαι

τότε της Κίρκης μίλησα με λόγια απελπισμένα:

«Ω Κίρκη, στο ταξίδι αυτό ποιον οδηγό μου θα χω;

Δεν πήγε ακόμα άλλος θνητός στον Άδη με καράβι».

Είπα, κι η λατρευτή θεά

-Η νόηση

μ' απάντησε έτσι αμέσως

- τίποτα δε γνωρίζει από μόνη της για τον εγκέφαλο που την παράγει

«Γιε του Λαέρτη, θεϊκέ, πολύτεχνε Οδυσσέα

- και ο εγκέφαλος τίποτα δε γνωρίζει για τη νόηση που τον συλλαμβάνει.

να μη σε μέλλει αν οδηγό δεν έχεις στο καράβι

- Ο εγκέφαλος είναι το μόνο όργανο καταδικασμένο να

αποκρυπτογραφήσει τον εαυτό του.

*μον' άνοιξε τ' άσπρα πανιά και στήσε το κατάρτι
και κάτσε, του βοριά η πνοή σιγά θα τ' αρμενίζει
κι όταν τον ωκεανό διαβείς θα ιδείς ένα ακρογιάλι
μικρό*

- Η μνήμη είναι η εφ όρου ζωής προσαρμογή των κυκλωμάτων του εγκεφάλου στο περιβάλλον*
- και η διατήρηση των αναμνήσεων στο χρόνο.*
- Που κατοικούν μέσα στον εγκέφαλο οι αναμνήσεις;*
- Γιατί οι άνθρωποι θυμούνται μόνο μερικά πράγματα απ' αυτά που τους συμβαίνουν;*

με γύρω φουντωτά της Περσεφόνης δάση

- Αλλά και η λήθη*
- όλο από λεύκες λυγερές*
- είναι ισχυρό μέσο προσαρμογής στην πραγματικότητα,
και ιτιές καρποτινάχτρες*
- αφού η λήθη σβήνει από μέσα μας τα απομεινάρια του παρελθόντος που μονίμως τη διαψεύδουν*

*- Παιδιά το βρήκα... αυτό είναι το βρήκα... αυτό είναι το πρόβλημα...
πρέπει να βρούμε που κατοικούν μες τον εγκέφαλο οι αναμνήσεις... αν
βρούμε το σημείο θα έχουμε λύσει όλο το πρόβλημα....*

- Ποιο πρόβλημα δεν καταλαβαίνω*
- Παιδιά το πρόβλημα είναι ένα...γιατί να θυμόμαστε αυτά που δεν θέλουμε και να ξεχνάμε αυτά που δεν πρέπει... κοίταξε να δεις έχω στο μυαλό μου ένα κινητό.. το νούμερο ενός κινητού... δε μπορώ να το ξεχάσω εδώ και 5 χρόνια... το έχω σβήσει απ τη μνήμη του κινητού*

- μου αλλά δε μπορώ να το σβήσω απ τη μνήμη του μυαλού μου
- Αφού σου λέει ότι οι αναμνήσεις διατηρούνται μέσα στο χρόνο
 - Ναι αλλά που ακριβώς
 - Στο γνωστό μέρος της σκέψης
 - Τι είναι αυτό; Μαντήλι;
 - Αλλά να φοράνε χνάρια. Ποτέ
 - Δεν είναι αυτό ξέχασα να μεγαλώσω
 - Θυμάμαι; δε θυμάμαι.

-Η αμυγδαλή είναι η πιο αρχαία περιοχή του εγκεφάλου όπου εδράζονται οι συναισθηματικά φορτισμένες αναμνήσεις.

- εκεί στον άπατο ωκεανό ν' αράξεις το καράβι
κι εσύ στον Άδη πήγαινε τον καταραχνιασμένο
που μέσα στον Αχέροντα τρέχει ο Πυριφλογάτος κι ο Κωκυτός

- Η αμυγδαλή αποτελείται από πολλούς πυρήνες
απ' τα νερά της Στύγας ξεκομμένος
-που βρίσκονται βαθιά μέσα στα εγκεφαλικά ημισφαίρια και
συνδέονται αμοιβαία
κι οι βροντολάλοι ποταμοί, στον ίδιο βράχο σμίγουν.
- με τον υποθάλαμο, τον ιππόκαμπο, τον φλοιό και τον θάλαμο.
Εκεί, λοιπόν, πολέμαρχε, κοντά κοντά περνώντας,
άνοιξε λάκκο ως μian οργιά το φάρδος και το μάκρος
-Για τη μεταβίβαση της νευρικής διέγερσης
και χύσε γύρω του χοές στους πεθαμένους όλους
-μέσω των συνάψεων, είναι απαραίτητη η παραγωγή μιας χημικής
ουσίας

μέλι με γάλα στην αρχή

-που ονομάζεται

γλυκό κρασί κατόπι,

- νευροδιαβιβαστής.

τρίτο νερό και με λευκό πασπάλισέ τα αλεύρι.

Και τάξε στις ανάζωες των πεθαμένων κάρες,

(Αυτοσχεδιασμός - ντολμαδάκια)

- Τι έφαγα χθες;

- Ντολμαδάκια, ντολμαδάκια, ντολμαδάκια. (δισ)

- Τι έφαγα χθες;

- Ντολμαδάκια, ντολμαδάκια, ντολμαδάκια, είσαι πολύ μαλάκας. (δισ)

-Ο καθοριστικός παράγοντας όλων των συνάψεων που δέχεται το κύτταρο, κάτι απαραίτητο για την εδραίωση της μνήμης είναι και στο μοριακό επίπεδο ο χρόνος.

- Η μάθηση και η μνήμη προκαλούν λειτουργικές και δομικές αλλαγές και στο επίπεδο των νευρώνων, σε ανώτερα ζώα όπως είναι ο άνθρωπος που και για την ποιο απλή λειτουργία χρειάζεται η συντονισμένη δράση όλων των νευρώνων η μάθηση και η μνήμη προκαλούν αλλοιώσεις σε ολόκληρες περιοχές του φλοιού των εγκεφαλικών ημισφαιρίων.

(πομπή με φαγητά)

- Τι έφαγα χθες;

- Τι διάβασα χθες;

Και τάξε στις ανάζωες των πεθαμένων κάρες,

σαν πας στο Θιάκι, στέρφα σου δαμάλα να τους σφάξεις,
 την πιο καλή και τη φωτιά με δώρα να στολίσεις,
 κι ένα κριάρι χωριστά στον Τειρεσία μαύρο
 να σφάξεις, το καλύτερο που θα 'χεις στο κοπάδι.
 Και στα σεβάσμια των νεκρών να δεηθείς τα πλήθη
 σφάξε κριάρι τότε εκεί και μαύρη προβατίνα
 γυρίζοντας στ' αφώτιστο σκοτάδι το λαιμό τους
 και στρέψε αλλού το πρόσωπο στου ποταμού το ρέμα
 (σφάξε, τάξε, γδάρε.....)

Άπειρες τότε εκεί οι ψυχές των πεθαμένων θα 'ρθουν,
 και τους συντρόφους πρόσταξε κατόπι να σηκώσουν
 τ' αρνιά που κείτονται στη γη σφαγμένα με μαχαίρι,
 κι αφού τα γδάρουν, στις φωτιάς τη φλόγα να τα κάψουν,
 στην Περσεφόνη τάζοντας και στον ανίκητο Άδη.
 Και συ τραβώντας το σπαθί κάτσε και μην αφήνεις
 τις άζωες κάρες των νεκρών στο αίμα να ζυγώσουν
 καθόλου, πριν συμβουλευτείς το γέρο-Τειρεσία.

- Αααααααααα (δισ)
- Αααααααααα Παναγίτσα μου Χριστούλη μου μανούλα μου (δισ)
- αααααααααα δεν μπορώ να κουνήσω το μισό μου πρόσωπο
- Πάρεσης
- Εγκεφαλικό;
- Όχι, πάρεσης προσωπικού νεύρου.
- Τι είναι αυτό;
- Ένας ιός έχει χτυπήσει το νεύρο που ελέγχει το μισό σας πρόσωπο.
- Ποιο αυτό;
- Όχι αυτό το άλλο το καλό

βλαμμένο δεν είναι αυτό που φαίνεται βλαμμένο
αλλά το άλλο το ποιο χαριτωμένο

- Και από τι το έπαθα αυτό;
- Άγχος στρες πολύ κούραση πολλές πληροφορίες
- Ε βέβαια, σφάξε, κάτσε, γδάρε, κάνε, ράνε, πέρα, δώθε, πάνω, κάτω, μπρος, πίσω. Να τα τώρα. Και πότε θα περάσει αυτό;
- Με υπομονή και επιμονή θα τα καταφέρεις
- Πόσο;
- 6 μήνες
- Τι; εγώ έχω πρεμιέρα τον άλλο μήνα
- Πρέπει να κάνεις υπομονή. Υπομονή και επιμονή.
- 1 μήνα; - 5 μήνες - 2 μήνες - 3 και τέλος
- (παίρνω βιβλίο) Κυριαρχήστε στη σκέψη σας . Αυτό θα κάνω και θα τα καταφέρω σε 6, 5, 4, 3 και μισό, 3, 2, 1 και μισό, 1 ναι ναι ναι. Κούνησα το πρόσωπό μου μέσα σε ένα μήνα.

Έτσι είπε κι η χρυσόθρονη πρόβαλε ευτύς Αυγούλα.

Τότε με ρούχα μ' έντυσε, χλαμύδα και χιτώνα
κι η νύφη φόρεσε λευκό μακρόσυρτο φουστάνι,
χαριτωμένο και ψιλό, κι έβαλε μια πανώρια
ζώνη χρυσή στη μέση της και μπόλια στο κεφάλι.

(τσακωμός) - δεν μας είπες ότι είμαστε μέλη ενός εγκεφάλου;

- σε ποιον εγκέφαλο εδράζεται η νύφη;
- στο δικό μου τον εγκέφαλο
- φεύγω – στο καλό – Διάλειμμα
- δεν έχει διάλειμμα - γιατί; - το λέει το συμβόλαιο – όρος

Και τότε εγώ γυρίζοντας παντού μες στο παλάτι
 με λόγια σήκωσα γλυκά τους άλλους μου συντρόφους
 «Ξυπνάτε, μην κοιμάστε πια, στον ύπνο βυθισμένοι.
 Μον' πάμε. Η σεβαστή θεά μ' οδήγησε όπως πρέπει».
 Έτσι τους είπα κι έπεισα την άφοβη καρδιά τους.
 Μα μήτε εκείθε εγώ σωστούς δεν πήρα τους συντρόφους.

(ήχος)

Είχαμε κάποιον Ελπήνορα
 Είχαμε κάποιον Ελπήνορα, Ελπήνορα, Ελπήνορα
 Είχαμε κάποιον Ελπήνορα, στα χρόνια παλικάρι,
 όχι όμως και στον πόλεμο, μήτε γερό στο νου του,
 κι εκείνος χώρια απ' τους λοιπούς συντρόφους στο παλάτι,
 δροσιά ποθώντας πλάγιασε γιατί ήταν μεθυσμένος.
 Κι ως άκουσε την ταραχή και τον αχό των άλλων
 ορθός πετάχτηκε άξαφνα, μα ξέχασε απ' τη σκάλα
 να κατεβεί, κι ως πήγαινε, γκρεμίστηκε αντίκρυ της
 απ' τη σκεπή, κι ο σβέρκος του, του βγήκε απ' τα σφοντύλια
 και του ροβόλησε η ψυχή στον άχαρο τον Άδη.

Θα σας πω μια ιστορία:

*Στο δημοτικό είχα ένα συμμαθητή, το δέρμα του ήταν ρυτιδιασμένο,
 όλο, και το πρόσωπο, τα μαλλιά πεσμένα, σα μικρός γεράκος ήτανε.
 Τελοσπάντων κάποια στιγμή χιόνισε και σταμάτησε το σχολείο για 2-
 3 μέρες. Όταν ξαναπήγαμε στο σχολείο που λιώσαν τα χιόνια, δεν*

ήταν εκεί και ρωτήσαμε να μάθουμε τι είχε γίνει και μας είπαν ότι όταν χιόνισε ήθελε να βγει με τον αδερφό του να παίξουν έξω και όπως βγήκανε πάτησε στο πλατύσκαλο και χτύπησε εδώ

- Έμεινε παράλυτος;

- Πέθανε ακαριαία. Και κάθε φορά που λέμε την ιστορία του Ελπήνορα μου 'ρχεται στο μυαλό αυτό το παιδί.

Όταν μου είπανε τι έγινε συνειδητοποίησα ότι κάθε φορά που του μιλούσα και παίζαμε μαζί είχα την αίσθηση ότι δεν θα τον δω μεγάλο, σαν να ήταν προγραμματισμένο ο οργανισμός του να ζήσει τόσο

- Τι θες να πεις. Πόσο χρονών είναι το DNA κάποιου που θα πεθάνει νέος;

- Δεν ξέρω

- Εγώ το καταλαβαίνω αυτό που λέει. Είναι κάποιοι άνθρωποι που δεν μπορώ να τους φανταστώ 20, 30 χρόνια μετά. Σα να 'χουνε ένα σημάδι πάνω τους ότι θα φύγουνε νωρίς. Μπορεί κανείς να φανταστεί το Χριστό 63 χρονών.

- Ούτε 36... 36 χρονών πέθανε μια κοπέλα στο χωριό. Ήταν 12 χρονών παιδί όταν αρρώστησε και έμεινε παράλυτη. Το περίεργο είναι ότι ένα χρόνο πριν αρρωστήσει όλοι έλεγαν πως ήταν παράξενα ώριμη για την ηλικία της και πολύ πολύ όμορφη, σαν κάτι πάνω της να έδειχνε ότι κάτι θα της συμβεί.

- Τί έπαθε;

- Μια αρρώστια στον νωτιαίο μυελό και δεν ξαναπερπάτησε, έμεινε στο κρεβάτι.

- Τα χέρια;

- Τα κουνούσε... αλλά τα δάκτυλα... έπιανε τα ποτήρια έτσι...

Δεν της άρεσε να βγαίνει έξω. Καθόταν στο παράθυρο και έβλεπε τον κόσμο να περνάει. Όταν έβρεχε έβγαζε το χέρι της για να νιώσει τη βροχή. Δεν ήθελε να την κοιτάζουν. Δεν ήθελε να την λυπούνται.

- Την κοιτούσαν;

- Την κοιτούσαν ή νόμιζε πως την κοιτούσαν;

- Την κοιτούσαν. Σίγουρα την κοιτούσαν. Να εγώ προχτές που περπατούσα στο δρόμο είδα μια κοπέλα, μακριά, είδα το πρόσωπο της το μισό ήταν πολύ άσχημα παραμορφωμένο και λέω θα περάσω αλλά δεν θα την κοιτάξω για να μην την κάνω να νιώσει άσχημα. Ε και περνάω.

- Και;

- Την κοίταξα.

- Και;

- Με κοίταξε κι αυτή.

- Το βλέμμα (παύση)

- Και μένα με κοιτούσαν όταν ήμουνα μικρός και ντρεπόμουνα.

- Γιατί;

- Γιατί έπεφτα συνέχεια κάτω επειδή είχα στραβά πόδια. βρίσκανε τα γόνατα μου η αστράγαλοι μου δε ξέρω. Και επειδή παίζαμε συνέχεια στο λιμάνι επειδή μαζεύαμε καβούρια έπεφτα συνέχεια στο νερό και μετά με τραβούσαν έξω και ήμουνα μέσα στα βρομόνερα και ντρεπόμουνα γιατί με κοιτούσε ο κόσμος. και μια μέρα που ήμουνα με τα ξαδέρφια μου και παίζαμε, πάλι έπεσα μέσα στο νερό, έβαλα τα ξαδέρφια μου να κάνουν ένα κύκλο και να με πάνε στο σπίτι σε κύκλο για να μη με βλέπει ο κόσμος.....

(κύκλος)

Σαν ήρθαν όλοι, στάθηκα στη μέση και τους είπα
 «Τώρα θα λέτε, στη γλυκιά πατρίδα μας πως πάμε,
 όμως αλλού τον όρισε το δρόμο μας η Κίρκη,
 στον Άδη και στη φοβερή να πάμε Περσεφόνη,
 απ' την ψυχή να πάρουμε χρησμό του Τειρεσία».

Έτσι είπα, κι όλων η καρδιά τους κόπηκε στα στήθια
 Κι άρχισαν πάλε κι έκλαιγαν και τα μαλλιά τραβούσαν
 όμως δεν έβγαινε όφελος κανένα με τους θρήνους.

Σαν ήρθαμε στην αμμουδιά και στο γοργό καράβι,
 χύνοντας δάκρυα φλογερά, κατάκαρδα θλιμμένοι,
 μας ήρθε η Κίρκη κι έδεσε κοντά στο μαύρο πλοίο
 ένα κριάρι και μαζί μια μαύρη προβατίνα
 περνώντας αφανέρωτη.

Ποιος το θεό, αν δε θέλει,
 μπορεί να ιδεί στα μάτια του, σαν τρέχει εδώθε εκείθε;

- Πάμε πολύ καλά. Η μαγνητική δείχνει σχεδόν καθαρή. Το αιμάτωμα
 θα απορροφηθεί τελείως. Θα συνέλθει εντελώς.

- Μα τι λέτε γιατρέ, δε μπορεί ακόμα να κάνει τίποτα τελείως μόνη
 της.

- Μα τι περιμένετε; Δε θα γίνει ποτέ ακριβώς όπως ήταν πριν.

- Τι εννοείτε γιατρέ; Εσείς είπατε ότι θα γίνει εντελώς καλά.

- *Μα είναι εντελώς καλά. Κινείται, στέκεται, περπατάει...*
 - *Ναι μα ... πάρα πολύ αργά.*
 - *Περπατάει πάντως. Η συνέχεια εξαρτάται από την ίδια.*
 - *Δηλαδή, τι πρέπει να κάνει κανείς για να την βοηθήσει;*
 - *Κατ' αρχάς να μην περιμένει πως θα ξαναγίνει όπως πριν. Πρέπει να παρακολουθείτε την πρόοδό της από μέρα σε μέρα και όχι να την αγχώνετε.*
 - *Δηλαδή θα είναι ανάπηρη;*
 - *Δεν είναι ανάπηρη, περπατάει.*
 - *Ναι... βέβαια. Αλλά πολύ αργά.*
 - *Πολύ ωραία*
 - *Κυρίε μου, ο χρόνος είναι κάτι πολύ σχετικό. Εμείς που παρακολουθούμε τους ασθενείς πρωτίστως και όχι τον περίγυρό τους, έχουμε μάθει να δεχόμαστε τον χρόνο που χρειάζεται ο καθένας και να συντονιζόμαστε σ' αυτόν. Η ταχύτητα που απαιτείται απ' αυτόν, τον αγχώνει. Σταματήστε να του ζητάτε περισσότερα απ' όσα είναι σε θέση να σας δώσει. Συντονιστείτε εσείς μαζί του.*
- (κίνηση προς τα πίσω- ήχος)*

ΤΡΙΤΗ ΕΙΚΟΝΑ

- *Το πρώτο πράγμα που θυμάμαι..... (ανάβουμε κεριά)*
- *Η μνήμη είναι ένας μαγικός αργαλειός. Υφαίνει σχέδια που ολοένα διαλύονται και ξαναφτιάχνονται αλλά πάντοτε με κάποιο νόημα.*

Σαν ήρθαμε στην αμμουδιά και στο καράβι κάτω,
 το σύραμε στη θάλασσα την κυματούσα πρώτα
 και τα πανιά σηκώσαμε και το κατάρτι απάνω
 κι έπειτα βάλουμε τα αρνιά και μπήκαμε κι οι ίδιοι
 χύνοντας δάκρυα φλογερά, κατάκαρδα θλιμμένοι.
 Και πίσω απ το μαυρόπλωρο καράβι αγέρα πρύμο,
 που φούσκωνε όλα τα πανιά, καλόδεχτό μας φίλο,
 μας έστειλε η λαμπρόμαλλη θνητολαλούσα Κίρκη.

-Η μνήμη είναι η αποθήκευση των γνώσεων που αποκτούν οι έμβιοι οργανισμοί με τη μάθηση και η διατήρησή τους μέσα στον χρόνο.

Τα άρμενα σαν βολέψαμε, καθίσαμε στο πλοίο
 και τ' οδηγούσε ο άνεμος κι ο άξιος κυβερνήτης.
 Όλη τη μέρα αρμένιζε με τα πανιά ανοιγμένα.
 Κι ο ήλιος σαν βασίλειψε κι ισκιώσανε όλοι οι δρόμοι,
 στα πέρατα του τρίςβαθου Ωκεανού είχε φτάσει.

- Πού μέσα στον εγκέφαλο εδράζονται οι αναμνήσεις είναι ένα από τα βασικά ερωτήματα των ερευνητών.

Εκεί ήταν των Κιμερινών ο τόπος κι η πατρίδα,
 που τους σκεπάζουν σύγνεφα κι ένα πηχτό σκοτάδι.

- Με ποιον τρόπο διατηρούνται οι αναμνήσεις;

Ποτέ με τις αχτίδες του δεν τους φωτίζει ο ήλιος,

- Γιατί οι άνθρωποι θυμούνται μόνο μερικά απ' τα πράγματα που τους συμβαίνουν;

Μηδ' όταν στον αστρόφωτο τον ουρανό ανατέλλει,

- Γιατί οι αναμνήσεις αμβλύνονται όταν θυμάσαι και ξαναθυμάσαι τα

περασμένα;

μηδ όταν πίσω προς τη γη γυρίζει απ τα ουράνια,

- Πως διεγείρονται τα μνημονικά ίχνη;

μον τους σκεπάζει ένα βαθύ τους άμοιρους σκοτάδι.

- Πως και με ποιον τρόπο ερμηνεύει ο εγκέφαλος τη διέγερση αυτή;

Εκεί ήρθαμε κι αράξαμε, και παίρνοντας μαζί μας

τ αρνιά, τραβούσαμε κοντά στου Ωκεανού το ρέμα,

ωσότου φτάσαμε έπειτα στο μέρος που 'πε η Κίρκη.

-Γεγονότα συναισθηματικώς φορτισμένα αποθηκεύονται βαθιά στη μνήμη, στην πιο αρχαία περιοχή του εγκεφάλου που λέγεται «αμυγδαλή».

Ο Περιμήδης τα σφαχτά κι ο Ευρύλοχος βαστούσαν.

Τράβηξα τότε απ το μηρί το μυτερό σπαθί μου

- Η αμυγδαλή

κι άνοιξα λάκκο, ως μιαν οργιά το φάρδος και το μάκρος

- είναι η πιο αρχαία περιοχή του εγκεφάλου όπου εδράζονται οι συναισθηματικά φορτισμένες αναμνήσεις.

κι έχυσα γύρω του χοές

στους πεθαμένους όλους,

- Η αμυγδαλή αποτελείται από πολλούς πυρήνες

που βρίσκονται βαθιά μέσα στα εγκεφαλικά ημισφαίρια και συνδέονται αμοιβαία με

μέλι με γάλα στην αρχή,

- τον υποθάλαμο,

γλυκό κρασί κατόπι,

- **τον ιππόκαμπο,**

τρίτο νερό,

- **τον φλοιό**

και με λευκό τα πασπαλίζω αλεύρι.

- **και τον θάλαμο.**

Κι έταξα στις ανάζωες των πεθαμένων κάρες
 στέρφα δαμάλα όταν βρεθώ στο θιάκι, να τους σφάξω
 την πιο καλή και τη φωτιά με δώρα να στολίσω
 κι ένα κριάρι χωριστά στον Τειρεσία μαύρο
 να σφάξω, το καλύτερο που θα χω στο κοπάδι.

Κι αφού στα πλήθη των νεκρών με τάματα κι ευχές μου
 δεήθηκα, πήρα τ' αρνιά και τα σφαξα στο λάκκο
 και πότισε το αίμα τους τη γη. Κι απ το σκοτάδι
 των πεθαμένων οι ψυχές συνάχτηκαν σε λίγο,
 κορίτσια, αγόρια λεύτερα, βασανισμένοι γέροι,
 παρθένες απαλόκορμες με νιόθωρη τη λύπη,
 κι άλλοι που με τα χάλκινα τους χτύπησαν κοντάρια,
 με τ' άρματα αιματόβρεχτα και πολεμοσφαγμένοι.
 Κι όλοι στο λάκκο τρέχανε, άλλοι απ' αλλού χιλιάδες,
 μ' αλαλαγμούς ανείπωτους, που κέρωσα απ το φόβο.
 Τότε είπα στους συντρόφους μου να γδάρουν και να κάψουν
 τα αρνιά, που κείτονταν στη γη σφαγμένα με μαχαίρι,
 στην Περσεφόνη τάζοντας και στον ανίκητο Άδη.
 Έπειτα βγάζω απ το μηρί το μυτερό σπαθί μου,
 και κάθισα, μηδ' άφηνα καθόλου να ζυγώσουν
 κοντά στο αίμα οι άζωες των πεθαμένων κάρες,

προτού ρωτήσω την ψυχή του μάντη Τειρεσία.

Πρώτη η ψυχή του Ελπήνορα τότε ήρθε του συντρόφου,
γιατί δεν είχε ακόμα η γη σκεπάσει το κορμί του.

Στης Κίρκης τον αφήσαμε τ' αρχοντικό παλάτι
άκλαυτο κι άθαπτο, επειδή μας έσπρωχνε άλλη ανάγκη.
Και σαν τον είδα δάκρυσα και πόνεσε η καρδιά μου,
κι έτσι άρχισα να του μιλώ με λυπημένα λόγια.

«Ελπήνορα, πως έφτασες μες στο θολό σκοτάδι;
Πεζός εσύ με πρόλαβες κι ας είχα εγώ καράβι».
Είπα, κι αυτός μ' απάντησε στα κλάματα ξεσπώντας.

- «Διογενές Λαερτιάδη πολυμήχαν' Οδυσσεύ
ασέ με δαίμονος αίσα κακή και αθέσφατος οίνος.
Κίρκης δ' εν μεγάρω καταλέγμενος ούκ ενόησα
άψορρον καταβήναι ιών ες κλίμακα μακρήν
αλλά καταντικρύ τέγεος πεσόν, εκ δε μοι αυχήν
αστραγάλων εάγη, ψυχή δ' Αιδόσθε κατήλθε»

*(Γιε του Λαέρτη θεϊκέ, πολύτεχνε Δυσσέα,
οργή θεού με τύφλωσε και το πολύ πιετό μου.
Πεσμένος όπως βρέθηκα στης Κίρκης το παλάτι,
δε σκέφτηκα να κατεβώ απ την ψηλή την σκάλα,
κι αντίκρυ της ήρθα σωρός απ τη σκεπή ίσια κάτω
κι ο σβέρκος μου πετάχτηκε απ τα σφοντύλια του όξω*

και μου ροβόλησε η ψυχή στον άχαρο τον Άδη.)

Σ' ορκίζω τώρα, να χαρείς εκείνους που σου λείπουν
στο σπίτι σου, το ταίρι σου, το γέρο σου πατέρα,
που μωρουδάκι σ' έθρεψε, και τον Τηλέμαχό σου,
που στο ψηλό παλάτι σου μοναχογιό τον έχεις
- γιατί το ξέρω, απ το βαθύ τον Άδη όταν γυρίσεις,
στης Κίρκης πάλε το νησί θ' αράξεις το καράβι -
Σ' ορκίζω, εκεί να θυμηθείς κι εμένα, βασιλιά μου,
κι άθαφτο πίσω κι άκλαυτο μη φύγεις και μ' αφήσεις,
μήπως με κάμουν οι θεοί κακό στοιχειό για σένα.

-Το μέλος φάντασμα είναι η εντύπωση που έχει κανείς ότι ένα χαμένο μέλος είναι ακόμα στη θέση του πολύ καιρό μετά την απώλειά του(μετά από κάποιο ατύχημα ή επέμβαση).

-Ασθενείς με μέλη φαντάσματα ισχυρίζονται ότι ό πόνος που ένιωθαν στο μέλος τους αμέσως πριν τον ακρωτηριασμό τους, παραμένει, κατά κάποιον τρόπο, ως μνημονικός πόνος.

-Στρατιώτες που στα χέρια τους εξερράγησαν χειροβομβίδες αναφέρουν ότι βρίσκονται με το χέρι φάντασμα σε σταθερή στάση σαν να κρατούν σφιχτά τη χειροβομβίδα έτοιμη να την πετάξουν. Ο πόνος στο χέρι, βασανιστικός, ίδιος με τον πόνο που ένιωσαν όταν εκείνη εξερράγη.

Μον' κάψε το κουφάρι μου με την αρματωσιά μου

και μνήμα χτίσε μου κοντά στ' αφροντυμένο κύμα,
για να θυμούνται κι οι στερνοί το δόλιο παλικάρι.
Κι αυτά όταν κάμεις, στήσε μου κι ένα κουπί στον τάφο,
αυτό που ζώντας έλαμνα κι εγώ με τους συντρόφους».
Έτσι είπε, και τ' απάντησα με λόγια μου θλιμμένα
«Στο τάζω, δύστυχε, όλα αυτά που θέλεις να σου κάμω».
Τέτοιες κουβέντες λυπηρές καθόμασταν να λέμε,
κι εγώ κρατούσα το σπαθί πάντα απ' το αίμα απάνω
κι εκείθε του συντρόφου μου το φάντασμα λαλούσε.

Σε λίγο πρόβαλε η ψυχή της μάνας μου, η Αντίκλεια,
η κόρη του καλόκαρδου πρωτάρχοντα Αυτολύκου,
που ζωντανή την άφησα σαν πήγαινα στην Τροία.
Κι όταν την είδα δάκρυσα και λίγωσε η καρδιά μου.
Μα κι έτσι δεν την άφηνα κοντά στο αίμα να ρθει,
μ όλο τον πόνο πόνιωθα, πριν φτάσει ο Τειρεσίας.

Του Τειρεσία εκεί η ψυχή τότε ήρθε του Θηβαίου.
Σκήπτρο κρατούσε ολόχρυσο, με γνώρισε και μου πε

«Γιε του Λαέρτη θεϊκέ, πολύτεχνε Δυσσέα,
γιατί ήρθες, δόλιε, αφήνοντας του ήλιου τη λαμπράδα,
να ιδείς στον Άδη τους νεκρούς, τον άχαρο τον κόσμο;
Τράβα απ το λάκκο το σπαθί κι αλάργα βάσταξέ το

αίμα να πιω και να σου πω στερνά την πάσα αλήθεια».

Είπε, κι εγώ τραβήχτηκα κι έβαλα στο θηκάρι
τα ασημοκάρφωτο σπαθί. Κι αίμα σαν ήπια μαύρο,
άρχισε τότε ο άψεγος προφήτης κι έτσι μου πε.

«Τον γλυκοπόθητο ζητάς, Δυσσέα, γυρισμό σου,
μα δύσκολο κάποιος θεός για σένα θα τον κάμει.
Γιατί του κόσμου ο Σαλευτής θαρρώ δε θα ξεχάσει,
το πάθος πόχει στην καρδιά, που τύφλωσες το γιο του.
Μα κι έτσι, αν πάθετε δεινά, θα πάτε στην πατρίδα, αν κρατηθείς
στον πόθο σου, κι ο ίδιος κι οι συντρόφοι,
όταν το καλοκάμωτο καράβι πρωταράξεις
στης Θρινακίας το νησί, απ τα δεινά σωμένος
του μενεξόθωρου γιαλού, και βρείτε εκεί να βόσκουν
τα βόδια και τα πρόβατα τα παχουλά του Ήλιου,
που όλα τα βλέπει από ψηλά κι ακούει όλα τα πάντα.
Αν δεν τ'αγγίξεις και ποθείς να φτάσεις στην πατρίδα,
μ' όσα κι αν πάθετε δεινά, θα φτάσετε στο Θιάκι.
Μα αν βάλεις χέρι...

ΤΕΤΑΡΤΗ ΕΙΚΟΝΑ

- Είσαι, Δυσσέα, απάνθρωπος. Το πείσμα σου μεγάλο,
κι ούτε από κούραση νογάς. Θα ναι έτσι καμωμένη
η πλάση σου από σίδερο, αφού δε μας αφήνεις
κι εμάς που μας αφάνισε η κούραση κι η νύστα,
όξω να βγούμε στη στεριά, λίγο ψωμί να φάμε

στο κυματόδαρτο νησί, μον έτσι πάλε ορίζεις
 μες στο γεράνιο πέλαγο να τρέχουμε όλη νύχτα,
 αλάργα πάντα απ το νησί. Όμως τη νύχτα παίρνουν
 οι κακοτάξιδοι καιροί που πνίγουν τα καράβια.
 Πες μου, που να ξεφύγουμε τη μαύρη μας την ώρα,
 ανίσως έτσι ξαφνικά πλακώσει ανεμοζάλη
 απ το Νοτιά ή το Ζέφυρο, το λυσσασμένο αγέρα,
 που τα καράβια αυτοί βουλιούν και των θεών το πείσμα;
 Ναι, τώρα θα σ' ακούσουμε τη σκοτεινή τη νύχτα
 και στο καράβι μένοντας κοντά, θα φάμε λίγο.
 Μα την αυγή θα φύγουμε στις θάλασσας τα πλάτια

- Έτσι είπε κι όλοι παίνεψαν τα λόγια του Ευρυλόχου.

- Τότε είδα πια τι συμφορές μας είχε γράψει η μοίρα,
 κι έτσι δυο λόγια πεταχτά τ' απάντησα και του πα
*(Μα αν βάλεις χέρι, τότε εγώ προλέγω τον χαμό σας
 συντρόφων σου και καραβιού. Κι αν μόνος σου γλυτώσεις...)*

(ρυθμός-ραπ)

- Με βιάζετε έτσι Ευρύλοχε, γιατί έμεινα μονάχος.
 Μον έλα τώρα αμώστε μου τον πιο μεγάλο όρκο,
 κοπάδι ανίσως λάχουμε βοδιών ή και προβάτων,
 πως μήτε βόδι μήτε αρνί κανείς δε θα σκοτώσει,
 απ' ασυλλογισιά τυφλή, μον ήσυχχα περάστε
 με τις θροφές που πήραμε απ την θεά την Κίρκη

- Έτσι είπα κι όλοι ορκίστηκαν καθώς τους το ζητούσα.

Κι όταν πια τέλος άμωσαν και τέλεψαν τον όρκο,
αράξαμε το γλήγορο καράβι στο λιμάνι,
κοντά σε δροσερό νερό κι οι ναύτες βγήκαν όξω
κι εκεί τραπέζι ετοίμασαν και μ' όρεξη δειπνούσαν.

(τραγούδι)

- Κι έπειτα πια αφού χόρτασαν καλά με φαγοπότι,
θυμήθηκαν τους ποθητούς συντρόφους και θρηνούσαν
όσους μας πήρε κι έφαγε η Σκύλλα απ το καράβι.

(τραγούδι)

κι εκεί που πικροκλαίγανε ύπνος γλυκός τους πήρε.

(τραγούδι)

Κι όταν η νύχτα τσάκιζε και τα άστρα τρεμοσβήναν,
αγέρα σήκωσε σφοδρό ο συγνεφοσυνάχτης
μ' ανεμοζάλη φοβερή και σκέπασε με νέφια
στεριά μαζί και θάλασσα που θάμπωσαν τα ουράνια.

-Το σύστημα ανταμοιβής είναι από τα πιο βασικά συστήματα κινητοποίησης της δραστηριότητας του εγκεφάλου και είναι υπεύθυνο για τις αισθήσεις της ευχαρίστησης και της ηδονής που συνδέονται με το φαγητό, το ποτό και το σεξ. Αλλά και με τον έρωτα και τη γονική αγάπη.

Στις περιοχές που συγκροτούν το σύστημα ανταμοιβής παρατηρείται υψηλή συγκέντρωση ντοπαμίνης. Η ντοπαμίνη, ο χημικός αυτός διαβιβαστής, λέγεται και ηδονικός διότι η ηλεκτρική διέγερση που παράγει στους νευρώνες προκαλεί έντονα συναισθήματα ευχαρίστησης και μερικές φορές οργασμό.

- Σαν ήρθε η ροδοδάχτυλη νυχτοθρεμμένη Αυγούλα,
 σύραμε στη βαθιά σπηλιά το φτερωτό καράβι.
 Λημέρι και χορότοπο είχαν εκεί οι Νεράιδες

(TANGO)

κι εκεί συγκάλεσα βουλή κι έτσι είπα στους συντρόφους.

«Παιδιά, μες στο καράβι μας ψωμί κρασί δε λείπει,
 λοιπόν ας μην απλώσουμε στα βόδια, μη χαθούμε,
 γιατί είναι φοβερού θεού, του Ήλιου, αρνιά και βόδια,
 που όλα τα βλέπει από ψηλά κι ακούει όλα τα πάντα».
 Έτσι είπα και κατάπειθα την άφοβη ψυχή τους.

- Κι ως ένα μήνα αγύριστη πάντα Νοτιά φυσούσε,
 μηδ άλλος έπαιρνε καιρός, δως του Νοτιά-Σιρόκος.
 Κι ενόσω κόκκινο κρασί δεν έλειπε ή προσφάγι,
 στα βόδια δεν απλώνανε, μην τ' ακριβοπλερώσουν.
 Μα σαν σωθήκανε οι τροφές ολότελα, όσες είχαν,
 τότε απ' ανάγκη γύριζαν κυνήγι αναζητώντας,
 ψάρια, πουλιά, ό,τι τύχαινε στα χέρια τους να πέσει.

-Τράβηξα τότε πιο βαθιά μες στο νησί μονάχος,
 τους τρισμακάριστους θεούς να τους παρακαλέσω,
 ίσως μου δείξει η χάρη τους το δρόμο να γυρίσω.

- Κι όταν, γυρνώντας στο νησί, αλάργα απ τους συντρόφους,
 πήγα σε τόπο απάνεμο, τότε ένιψα τα χέρια

και στους θεούς δεήθηκα που κατοικούν τα ουράνια
- κι εκείνοι στα ματόκλαδα γλυκό μου χύσανε ύπνο.

- Μα αν βάλεις χέρι, τότε εγώ προλέγω τον χαμό σας
συντρόφων σου και καραβιού. Κι αν μόνος σου γλυτώσεις,
θα φτάσεις κακώς έχοντας, αργά, δίχως συντρόφους,
με ξένο πλοίο και θα βρεις στο σπίτι σου άλλα πάθια,
ανθρώπους ασυλλόγιστους που καταλούν το βιός σου
και δίνουν προίκες, την πιστή γυναίκα σου να πάρουν.

- Τότε ο Ευρύλοχος τυφλά δασκάλεψε τους άλλους:

- Αδέρφια, ακούστε τι θα πω, κι ας είστε λυπημένοι.
Όλοι πικροί είναι οι θάνατοι στους δύστυχους ανθρώπους,
μα πιο πικρός δε βρίσκεται, να σβήσεις απ την πείνα.
Μον έλα, εμπρός, ας πιάσουμε τα πιο καλά γελάδια
του Ήλιου κι ας τα σφάξουμε στους αθανάτους όλους.
Κι αν πάμε στην πατρίδα μας με το καλό, στο Θιάκι,
όμορφο χτίζουμε ναό τ' ουρανοδρόμου Ήλιου
και τάματα του στέλνουμε πολλά και που ν' αξίζουν.
Μα για τις ορθοκέρατες γελάδες αν θυμώσει,
και θέλει το καράβι μας να σπάσει, με τη γνώμη
κι όλων των άλλων των θεών, καλύτερά μου το χω
ρουφώντας άρμη να χαθώ στο κύμα μια για πάντα,
παρά να λιώνω αδιάκοπα σ' αυτό το ερημονήσι

- Έτσι είπε κι όλοι παίνεψαν τα λόγια του Ευρυλόχου.
Κι ευτύς του Ήλιου αρπάξανε τα πιο όμορφα γελάδια,

από κοντά – γιατί σιμά βοσκούσαν στο καράβι
 τα παχουλά, στροφόποδα και κουτελάτα βόδια. –
 Κι αφού τα περικύκλωσαν, την προσευχή τους κάνουν,
 φύλλα χλωρά ψηλόκορφης βελανιδιάς μαδώντας,
 γιατί έλειπε απ' τ' ανάφρυδο καράβι τ' ασπροκρίθι.
 Σαν έκαμαν την προσευχή, τα σφάζουν και τα γδέρνουν
 κι έπειτα κόβουν τα μηριά και τα διπλοτυλίγουν
 με σκέπη, κι άλλα από παντού βάλανε ωμά κομμάτια.
 Κι αφού δεν είχανε κρασί για να τα περιχύσουν,
 έχυναν στα σφαχτά νερό ή ψένανε τα σπλάχνα.
 Και τα μηριά σαν κάηκαν κι έφαγαν τα γλυκάδια,
 λιανίζουν τ' άλλα κρέατα και τα περνούν στις σούβλες.

- Τότε κι ο ύπνος ο γλυκός μου πέταξε απ' τα μάτια
 και κίνησα για το ψηλό καράβι στο λιμάνι
 κι όταν στ' αψηλοκέφαλο καράβι είχα ζυγώσει
 με χτύπησε ο ζεστός καπνός του πάχους που καιγόταν
 κι απ' την καρδιά αναστέναξα και στους Θεούς ευχόμουν

- Δία πατέρα, κι οι λοιποί μακαριστοί κι αιώνιοι.
 Για συμφορά μου στο βαθύ με ρίξατε τον ύπνο,
 κι άσεβη σκέφτηκαν δουλειά να κάμουν οι συντρόφοι

- Κι έτρεξε ευτύς η Λαμπετώ, με το συρτό φουστάνι
 μαντατοφόρα γλήγορη, στον Ήλιο να μηνύσει
 πως του 'σφαξαν τα βόδια του

Τέρατα τότες οι Θεοί μας δείχνουν. Τα τομάρια
 σερνότανε και μούγκριζαν τα κρέατα στις σούβλες
 ψητά κι ωμά, απaráλλαχτα τα βόδια όπως μουγκρίζουν.
 Έξι μέρες έτρωγαν οι ποθητοί συντρόφοι,
 του Ήλιου τα πεντάμορφα γελάδια που 'χαν κλέψει.
 Κι όταν ο Δίας έφεξε την έβδομη τη μέρα.....

(σ'έναν γιατρό)

- Πα πα πα πα
- Με την Ελπίδα ρε παιδιά τι έγινε;
- Απελπισία κύριέ μου απελπισία
- Γιατί τι λένε οι εξετάσεις;
- Έχετε σπάσει όλα τα ρεκόρ
- Μα τι έκανα;
- Ακούστε τον οργανισμό σας να σας πει ο ίδιος σε τι χάλια είναι.
- Καλώ οργανισμό... ακούει κανείς... στομάχι ακούει... πνεύμονες ακούνε... καρδιά;
- Χοληστερίνη 590... Ζάχαρο 780... Τριγλυκερίδια 1290...
 Τρανσαμινάσες 1453
- Η Άλωση της Κων/πολης
- Η άλωση του οργανισμού σας. Πόσο χρονών είστε;
- 35
- Και τι τρώτε κύριέ μου, βόδια ολόκληρα; (παύση)
- Σουβλάκια, λουκάνικα, κομμένα όλα αυτά;
- Τι νόημα έχει να τα κόψει όλα αυτά; Και τι θα τρώω;
- Θα τρέφεστε πνευματικά, θα μελετάτε την Οδύσσεια
- Μα αν βάλεις χέρι, τότε εγώ προλέγω τον χαμό σας
 συντρόφων σου και καραβιού.....

- Εγκράτεια, θα πάτε στο συνάδελφο διαιτολόγο, να σας δώσει μια δίαιτα και σε 3 μήνες αν ζείτε θα κάνουμε εξετάσεις και βλέπουμε
(σ' άλλον γιατρό)

(ξαφνιάζεται 3 φορές, μιλάει με τον οργανισμό κ την ώρα που πάει ο ασθενής να χαστουκίσει...)

- Μα αν βάλεις χέρι, τότε εγώ προλέγω τον χαμό σας συντρόφων σου και караβιού. Κι αν μόνος σου γλυτώσεις, θα φτάσεις κακώς έχοντας, αργά, δίχως συντρόφους, με ξένο πλοίο και θα βρεις στο σπίτι σου άλλα πάθια, ανθρώπους ασυλλόγιστους που καταλούν το βίος σου και δίνουν προίκες, την πιστή γυναίκα σου να πάρουν. Όμως εκείνων τ' άδικα, σαν πας θα τα πλερώσεις. Κι όταν ξεκάμεις μ' άπονο μαχαίρι τους μνηστήρες, είτε με δόλο ή φανερά στ' αρχοντικό σου σπίτι, πάρε ένα καλοτράβηχτο κουπί και φύγε τότε, όσο να φτάσεις σε λαούς που θάλασσα δεν ξέρουν και τρώνε ανάλατο φαί και μήτε από καράβια κατέχουν κοκκινόπλωρα μήτε κουπιά γνωρίζουν που 'ναι φτερά των караβιών. Και θα σου πω να ξέρεις ένα σημάδι αλάθευτο, που δε θα κάμεις λάθος. Όταν στο δρόμο εκεί που πας διαβάτης σ' απαντήσει και λιχνιστήρι αυτό σου πει στον ώμο που σηκώνεις τότε το καλοτράβηχτο κουπί στη γη να μπήξεις, κι εκεί να σφάξεις όμορφα σφαχτά στον Ποσειδώνα, κριάρι, ταύρο και καπρί, των χοίρων ελατάρη, και στην πατρίδα γύρισε κι αρχοντικές θυσίες να κάμεις σ' όλους τους θεούς που κατοικούν στα ουράνια.

Κι αλάργα εκεί από θάλασσες ο θάνατος σου θα 'ρθει
σε αρχοντικά γεράματα στο σπίτι σου να σε βρει,
και γύρω σου καλότυχο θα βλέπεις το λαό σου.
Την πάσα αλήθεια που 'ξερα, Δυσσεά σου την είπα».

Είπε, κι εγώ του απάντησα με δύο μου λόγια πάλε

(ηχογραφημένο κείμενο για τον εγκέφαλο)

ΠΕΜΠΤΗ ΕΙΚΟΝΑ

- Ω Τειρεσία, αυτά οι θεοί τα 'χουν κλωσμένα οι ίδιοι.

- Μον' έλα ξήγα μου κι αυτό και την αλήθεια πες μου.

Αυτή που βλέπω είναι η ψυχή της θλιβερής μου μάνας,
που κάθεται άλαλη κοντά στο αίμα και το γιο της
μάτια δε σήκωσε να ιδεί ποιος είμαι να ρωτήσει.

Αφέντη, πες μου, πώς μπορεί να με γνωρίσει εμένα;»

Είπα κι ευτύς μ' απάντησε με δυο του λόγια αμέσως

- Εύκολο πράμα μου ζητάς, κι εγώ θα σε φωτίσω.

Όποιον στο αίμα απ' τους νεκρούς αφήνεις να ζυγώσει,
ό,τι γνωρίζει, θα σου πει, χωρίς να σε γελάσει.

Κι όποιου αρνηθείς τη χάρη αυτή, θα φεύγει πίσω πάλε

Έτσι σαν μίλησε η ψυχή τ' αφέντη Τειρεσία,

μπήκε στον Άδη, τα γραφτά της μοίρας μου σαν είπε.

Κι έμεινα ασάλευτος εγώ, ωσότου η μάνα μου ήρθε,

κι αίμα σαν ήπια μελανό, με γνώρισε ποιος είμαι

και μου 'πε δάκρυα χύνοντας με λόγια λυπημένα

- Πώς ήρθες, γιε μου ζωντανός μες στο θολό σκοτάδι

Δύσκολο να 'ρθουν ζωντανοί να δουν αυτά εδώ κάτω.

Γιατί έχει ρέματα βαθιά και ποταμούς μεγάλους

στη μέση, πρώτα ο Ωκεανός, που δεν μπορεί κανένας

δίχως καράβι γλήγορο πεζός να τον περάσει.

Τώρα απ' την Τροία με πιστούς συντρόφους και καράβι

μην ήρθες παραδέρνοντας καιρό πολύ; Δεν πήγες

στο Θιάκι ακόμα; Σπίτι σου το ταίρι σου δεν το είδες;

Τότε έτσι της απάντησα κι εγώ με δυο μου λόγια

- Μάνα μου, ανάγκη μ' έφερε να κατεβώ στον Άδη,
 χρησμό να πάρω απ' την ψυχή του μάντη Τειρεσία.
 Κοντά σε χώμα ελληνικό δεν πήγα ως τώρα ακόμα
 μήτε στο Θιάκι πάτησα, μον' συμφορές με δέρνουν
 απ' τον καιρό που ακλούθησα τον αρχηγό Αγαμέμνο
 στην Τροία την πλατύδρομη να πολεμήσω Τρώες.
 Μον' έλα πες μου τώρα αυτό και την αλήθεια μίλα.
 Ποια μοίρα σε κατέβαλε του αξύπνητου θανάτου;
 Μην ήρθε αρρώστια αγιάτρευτη; Μην πήρε τη ζωή σου
 η σαϊτεύτρα η Άρτεμη με τις πυκνές σαΐτες;
 Πες μου για τον πατέρα μου και τον μοναχογιό μου,
 Εκείνοι ως τώρα αν την κρατούν τη βασιλεία ακόμα
 ή να την έχει άλλος κανείς κι εγώ θαρρούν δε θα 'ρθω;
 Πες μου και της γυναίκας μου τη γνώμη της καρδιάς της,
 αν μένει στο παιδί κοντά και κυβερνά το σπίτι
 ή κάποιος απ' τους Αχαιούς πρωτάρχοντας την πήρε

Είπα, κι ευθύς μ' απάντησε η σεβαστή μου μάνα.

- Ναι, εκείνη με πιστή καρδιά στ' αρχοντικό σου μένει
 κι οι νύχτες της περνούν πικρές κι οι μέρες της θλιμμένες.
 Μήτε την όμορφη κανείς τη βασιλεία σου πήρε,
 μον' ήσυχα ο Τηλέμαχος ορίζει τα περβόλια,
 και κάθεσαι στα ισότιμα τραπέζια, σ' όσα πρέπει

ο δικαιοκρίτης να βρεθεί, γιατί τον κρίζουν όλοι.
Κι ο γέρος ο πατέρας σου στο ξοχικό του μένει,
μήτε έρχεται στη χώρα πια, μήτε έχει ένα κρεβάτι
με στρώμα, με σκεπάσματα, με κεντητά σεντόνια,
μον' το χειμώνα σπίτι του κοιμάται όπου κι οι δούλοι,
κοντά στο τζάκι, καταγής κι είναι φτωχά ντυμένος.
Κι όταν το καλοκαίρι έρθει κι ο δροσερός ο τρύγος,
στα καρπερά του χτήματα, τ' αμπελοφυτεμένα,
τα φύλλα κάνει κλίνη του που ναι στη γη πεσμένα.
Κείτεται εκεί με στεναγμούς κι ο πόνος του πληθαίνει
σου γυρισμού τον καημό μεγάλος στην καρδιά του,
γιατί πικρά γεράματα τον πλάκωσαν τον έρμο.
Ο ίδιος μ' έριξε καημός κι εμένα μες στον τάφο.
Δεν έτρεξε στο σπίτι μου να με βρει η Σαϊτεύτρα,
με τις πυκνές σαΐτες της να σβήσει τη ζωή μου,
μήτε άλλη αρρώστια την καρδιά μου νέκρωσε στα στήθια.
Μόνο ο καημός σου μ' έφαγε, λεβέντη μου Δυσσέα,
η γνώση που σε στόλιζε κι η τρυφερή καρδιά σου».

Έτσι είπε και τα στήθια μου μου τα 'καιγε η λαχτάρα,
πώς ν' αγκαλιάσω την ψυχή της θλιβερής μου μάνας.
Χύθηκα τότε τρεις φορές να τη σφιχταγκαλιάσω
και τρεις φορές μου πέταξε σαν όνειρο, σαν ίσκιος,
και πιο πικρός ανάβρυζε μες στην καρδιά μου ο πόνος.
Κι έτσι με λόγια θλιβερά της είπα κρίζοντάς την
- Μάνα μου πώς δε στέκεσαι να σε σφιχταγκαλιάσω

κι αγκαλιασμένοι τρυφερά μέσα στον Άδη οι δυο μας
το θρήνο να χορτάσουμε τον κρυοπαγωμένο;
Μην είσαι κάποιο φάντασμα

- Κι έμεινα ασάλευτος εγώ, ωστόσο η μάνα μου ήρθε,
κι αίμα σαν ήπια μελανό, με γνώρισε ποιος είμαι
και μου 'πε δάκρυα χύνοντας
- **Στην αρχή υπήρχε απλότητα.**
- με λόγια λυπημένα
- **Νερό διοξείδιο του άνθρακα, μεθάνιο και αμμωνία.**
- Πώς ήρθες, γιε μου ζωντανός μες στο θολό σκοτάδι
- **Με την επίδραση του ήλιου και των αστραπών**
- Δύσκολο να 'ρθουν ζωντανοί να δουν αυτά εδώ κάτω.
- **δημιουργήθηκαν οι πρώτες οργανικές ενώσεις, οι δομικοί λίθοι της ζωής**
- Γιατί έχει ρέματα βαθιά και ποταμούς μεγάλους
στη μέση
- **Αυτές συμπυκνώνονταν τοπικά και αποθέτονταν στις ακτές**
- πρώτα ο Ωκεανός
- **ή σε μικρές αιωρούμενες σταγόνες**
- που δεν μπορεί κανένας δίχως καράβι γλήγορο πεζός να τον περάσει.
- **πάνω από την αρχέγονη σούπα**
- Τώρα απ' την Τροία με πιστούς συντρόφους και καράβι
μην ήρθες παραδέρνοντας καιρό πολύ;
- **που συνιστούσε τις θάλασσες**
- Δεν πήγες στο Θιάκι ακόμα;
πριν από 3 με 4 δισεκατομμύρια χρόνια.

- Σπίτι σου το ταίρι σου δεν το είδες;
- Τότε έτσι της απάντησα κι εγώ με δυο μου λόγια
- *Εκεί μέσα κάποτε, εντελώς τυχαία, σχηματίζεται ένα πολύ σημαντικό μόριο.*
- Μάνα μου, ανάγκη μ' έφερε να κατεβώ στον Άδη, χρησμό να πάρω απ' την ψυχή του μάντη Τειρεσία.
- *Το όνομά του είναι αυτοαντιγραφέας,*
- Κοντά σε χώμα ελληνικό δεν πήγα ως τώρα ακόμα
- *γιατί είχε την εκπληκτική ιδιότητα να κατασκευάζει αντίγραφα του εαυτού του.*
- μήτε στο Θιάκι πάτησα, μον' συμφορές με δέρνουν
- *Ένας αυτοαντιγραφέας καλούπι, οδηγός.*
- απ' τον καιρό που ακλούθησα τον αρχηγό Αγαμέμνο στην Τροία την πλατύδρομη να πολεμήσω Τρώες.
- *Ένα μεγάλο μόριο αποτελούμενο από μια πολύπλοκη αλυσίδα άλλων μορίων διαφορετικών ειδών, όπου το καθένα προσκολλάται στο όμοιό του ή το αντίθετό του, σαν τους μαγνήτες που παίζουν τα παιδιά.*
- σαν τους μαγνήτες που παίζουν τα παιδιά.
- *Μόλις εμφανίζεται ο αυτοαντιγραφέας πολυάριθμα αντίγραφα του εξαπλώνονται ταχύτατα στις θάλασσες.*
- Μον' έλα πες μου τώρα αυτό και την αλήθεια μίλα.
Ποια μοίρα σε κατέβαλε του αξύπνητου θανάτου;
- *Παρόλο που η εξέλιξη θεωρείται αόριστα ως «κάτι το καλό»,*
- Μην ήρθε αρρώστια αγιάτρευτη;
- *ειδικότερα επειδή είμαστε προϊόν της,*
- Μην πήρε τη ζωή σου η σαϊτεύτρα η Άρτεμη με τις πυκνές σαΐτες;

- στην πραγματικότητα τίποτα δε «θέλει» να εξελιχθεί. Η εξέλιξη αποτελεί γεγονός, είτε το θέλουμε είτε όχι, παρόλες τις προσπάθειες των αντιγραφικών μορίων να την εμποδίσουν.

- Πες μου για τον πατέρα μου και τον μοναχογιό μου,

Εκείνοι ως τώρα αν την κρατούν τη βασιλεία ακόμα ή να την έχει άλλος κανείς κι εγώ θαρρούν δε θα 'ρθω;

- **Οι αυτοαντιγραφείς αρχίζουν ένα αγώνα υπάρξεως.**

- Πες μου και της γυναίκας μου τη γνώμη της καρδιάς της,

- **Δεν ξέρουν ότι αγωνίζονται**

- αν μένει στο παιδί κοντά και κυβερνά το σπίτι

- **ούτε ανησυχούν γι' αυτό.**

- ή κάποιος απ' τους Αχαιούς πρωτάρχοντας την πήρε

- **Όμως αγωνίζονται με την έννοια ότι κάποιο τροποποιημένο αντίγραφο θα αποκτούσε ένα καινούριο υψηλότερο επίπεδο σταθερότητας ή θα ανακάλυπτε έναν καινούριο τρόπο μείωσης της σταθερότητας των αντιπάλων κι έτσι θα παρέμενε και θα πολλαπλασιαζόταν.**

- Κι ο γέρος ο πατέρας σου στο ξοχικό του μένει, μήτε έρχεται στη χώρα πια, μήτε έχει ένα κρεβάτι με στρώμα, με σκεπάσματα, με κεντητά σεντόνια,

- **Έτσι δημιουργούνται αποικίες ολόκληρες,**

- μον' το χειμώνα σπίτι του κοιμάται όπου κι οι δούλοι

- **οικογένειες αυτοαντιγραφικών μορίων**

- κοντά στο τζάκι, καταγής κι είναι φτωχά ντυμένος.

- **μηχανές επιβίωσης ως οχήματα για να συνεχίσουν να ζουν μέσα τους.**

- Κείται εκεί με στεναγμούς κι ο πόνος του πληθαίνει στο γυρισμό σου τον καημό μεγάλο στην καρδιά του,

γιατί πικρά γεράματα τον πλάκωσαν τον έρμο

- **Υπάρχουν και σήμερα.**

- Ο ίδιος μ' έριξε καημός κι εμένα μες στον τάφο.

Δεν έτρεξε στο σπίτι μου να με βρει

Θ- η Σαϊτεύτρα,

Φ- μήτε άλλη αρρώστια

Μ- με τις πυκνές σαΐτες της

Τ- την καρδιά μου νέκρωσε

Σ- να σβήσει τη ζωή μου,

Σ- στα στήθια.

- Μόνο ο καημός σου μ' έφαγε, λεβέντη μου Δυσσέα,

η γνώση που σε στόλιζε κι η τρυφερή καρδιά σου

- **Υπάρχουν και σήμερα.**

- Έτσι είπε και τα στήθια μου μου τα 'καιγε η λαχτάρα,

πώς ν' αγκαλιάσω την ψυχή της θλιβεράς μου μάνας.

- **Μην ψάξετε όμως να τους βρείτε να κολυμπούν στις θάλασσες
γιατί εδώ και πολύ καιρό έχασαν την ελευθερία κίνησής τους.**

- Χύθηκα τότε τρεις φορές να τη σφιχταγκαλιάσω

- **Τώρα κινούνται σε πυκνές αποικίες**

- και τρεις φορές μου πέταξε

- **σίγουροι**

- σαν όνειρο

- **μέσα στα αργοκίνητα αυτόματα μηχανήματα τους,**

- σαν ίσκιος,

- **αποκομμένοι από τον έξω κόσμο στον οποίον επενεργούν εξ
αποστάσεως.**

- και πιο πικρός ανάβρυζε μες στην καρδιά μου ο πόνος.

Κι έτσι με λόγια θλιβερά της είπα κρίζοντάς την

Μάνα μου πώς δε στέκεσαι να σε σφιχταγκαλιάσω

κι αγκαλιασμένοι τρυφερά μέσα στον Άδη οι δυο μας

το θρήνο να χορτάσουμε τον κρυσπαγωμένο;

Μην είσαι κάποιο φάντασμα πόστειλε η Περσεφόνη
για να μου κάνει της καρδιάς τους πόνους πιο μεγάλους;
Είπα κι ευθής μ' απάντησε η σεβαστή μου μάνα
Αχ, γιε μου, εσύ ποιο δύστυχε απ' όλους μες τον κόσμο.
Η κόρη δε σ' απάντησε του Δία η Περσεφόνη.

Όμως αυτή είναι των θνητών η μοίρα σαν πεθάνουν

- Μας δημιούργησαν

- Δε συγκρατούν τα νεύρα τους κόκαλα πια και σάρκες

- μας έδωσαν σώμα και νου

- παρά τα παίρνει η δύναμη της φλόγας και τα λιώνει

- Η διατήρησή τους

- όταν αφήσει πια η ζωή τα κόκαλα τους τ' άσπρα

- είναι ο έσχατος λόγος της ύπαρξής μας

- και σάμπως όνειρο

- Τώρα συνεχίζουν το δρόμο τους με το όνομα γονίδια

- και σάμπως όνειρο η ψυχή

- και εμείς είμαστε

- και σάμπως όνειρο η ψυχή γυρίζει

- οι μηχανές επιβίωσής τους

- και σάμπως όνειρο η ψυχή γυρίζει όταν πετάξει

Όμως τα γονίδια δεν είναι η μόνη δομή που αυτοαντιγράφεται πάνω στη γη. Πρόσφατα εμφανίστηκε ένα νέο είδος αυτοαντιγραφέα που αφήνει τον παλιό αντιγραφέα, το γονίδιο, να τρέχει ασθμαίνοντας πίσω του. Για το νέο αντιγραφέα χρειαζόμαστε ένα όνομα, μία μονάδα μέτρησης. Η μονάδα αυτή, που μεταβιβάζεται με τη μίμηση, ονομάζεται μιμίδιο. Παραδείγματα μιμιδίων: οι μελωδίες, οι ιδέες, τα συνθήματα, η μόδα, τα σχήματα των αγγείων και των γεφυρών. Όπως

τα γονίδια εξαπλώνονται μέσα στη γονιδιακή δεξαμενή μεταφερόμενα από σώμα σε σώμα, έτσι και τα μιμίδια διαδίδονται περνώντας από εγκέφαλο σε εγκέφαλο με μία διαδικασία που σε ευρύτερη έννοια μπορεί να ονομαστεί μίμηση. Τα μιμίδια πρέπει να θεωρηθούν ζωντανές δομές όχι με τη μεταφορική αλλά με την επιστημονική έννοια. Όταν φυτεύετε στο μυαλό μου ένα γόνιμο μιμίδιο στην κυριολεξία βάζετε ένα παράσιτο στον εγκέφαλό μου κάνοντας τον φορέα της παραπέρα διάδοσης του μιμιδίου. Γιατί το μιμίδιο ζει μετά θάνατον σε εκατομμύρια αντίγραφα με τη μορφή κάποιας δομής στο νευρικό σύστημα των ανθρώπων όλου του κόσμου; Όταν πεθαίνουμε μπορεί να αφήσουμε πίσω μας δύο πράγματα: γονίδια και μιμίδια. Είμαστε μηχανές που κατασκευάστηκαν από γονίδια και οι οποίες είναι προορισμένες να τα μεταβιβάσουν. Αυτή όμως η πλευρά του εαυτού μας θα ξεχαστεί σε τρεις γενιές. Το γονίδιο μπορεί ένα προς ένα να είναι αθάνατο, αλλά το σύνολο των γονιδίων (το γονιδιακό σύμπλεγμα) που συνιστά τον καθένα μας θα σκορπίσει αναπόφευκτα. Σήμερα μπορεί να ζουν ανάμεσά μας ένα ή δύο γονίδια του Σωκράτη αλλά ποιος νοιάζεται γι' αυτό. Όμως τα μιμιδικά συμπλέγματα του Σωκράτη, του Leonardo DaVinci, του Κοπέρνικου, του Marconi, του Όμηρου συνεχίζουν το δρόμο τους.

Έτσι έτρεχε γοργότρεχο της θάλασσας το κύμα φέρνοντας άντρα ισόβαρο με τους θεούς στη γνώση που πие φαρμάκια αρίφνητα πρωτύτερη η καρδιά του περνώντας πικροθάλασσες και μάχες και πολέμους. Τώρα κοιμότανε ήσυχος τα πάθια του ξεχνώντας.

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΕΙΚΟΝΑ

- Γιατρέ ήρθε ένα γράμμα από την Ελπίδα Κοντού.

- Τι λέει;

- Από τότε που κατάλαβα τι ήταν αυτό που μου συνέβη δεν μπορώ να κοιμηθώ. Φοβάμαι πως θα μου ξανασυμβεί. Απ' την στιγμή που μια φορά έκλεισα τα μάτια μου κι όταν τα ξανάνοιξα είχαν περάσει 30 ολόκληρες μέρες δεν έχω καμιά βεβαιότητα για τίποτε και δεν μπορώ να πιστέψω κανέναν.

Πείτε μου τι να κάνω. Νιώθω πως μου χρωστούν 30 μέρες αλλά δεν ξέρω σε ποιον ακριβώς να απευθυνθώ. Κοιτάζω γύρω μου και σκέπτομαι πως ίσως τίποτε απ' ότι βλέπω δεν είναι αληθινό. Πως όλα είναι ένα όνειρο.

Ίσως αυτές οι 30 μέρες που μας χωρίζουν να είναι και ο μοναδικός λόγος που έφτιαξα αυτήν την παράσταση για σας.